

ΠΥΡΙΝΕΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ

Feral Faun

...Ιδού τι σημαίνει η ισοδυναμία μεταξύ θεωρίας και πράξης. Σημαίνει ότι δεν έχει νόημα η μελέτη, δεν έχει νόημα η εκβάθυνση, δεν έχει νόημα να διαθέτεις επεξεργασμένες με σαφή τρόπο θέσεις, δεν έχει νόημα να ξέρεις να μιλάς, να σκέφτεσαι, να σχεδιάζεις αν δε γνωρίζεις ταυτόχρονα να δρας, αν δεν είσαι σε θέση να κάψεις στην ίδια φωτιά που ανάψαμε τη στάχτη της γνώσης και τη φλόγα της δράσης. Ιδού γιατί η εξέγερση είναι μια συνεχής σχέση, πέρασμα μεταξύ θεωρίας και δράσης...

-Alfredo M. Bonanno

Λίγα λόγια για τις εκδόσεις...

Στόχος μας είναι η διάχυση του αναρχικού λόγου, μιας και για εμάς αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του πολύμορφου αγώνα. Έτσι, οποιοδήποτε κείμενο, βιβλίο, μπροσούρα συμβάλλει στην προώθηση του, στην αποδόμηση παγιωμένων και κυρίαρχων θέσεων, αλλά και στην εξέλιξη της ίδιας μας της σκέψης, αποτελεί ένα ακόμη εφόδιο, το οποίο θα συμπληρώσει το αναρχικό οπλοστάσιο. Όμως, θέλουμε να καταστήσουμε σαφές, πως οι μακροσκελείς αναλύσεις, τα μεγάλα λόγια και τα ολικά προτάγματα δεν έχουν καμία υπόσταση εάν μείνουν σε ένα επίπεδο θεωρητικό, σε ένα επίπεδο αναπαραγωγής και εκθείασης τους σε καφενειακές κουβέντες. Θεωρία και πράξη, πράξη και θεωρία είναι άρρηκτα συνυφασμένες. Μια σχέση αμφίδρομη, δυο έννοιες που μόνες τους δεν μπορούν να σταθούν. Άλλωστε, η αναρχική επαναστατική προοπτική αδυνατεί να στηριχθεί μόνο σε θεωρίες ή στο στείρο πρακτικισμό. Για αυτό, λοιπόν, πρέπει να αποστασιοποιηθούμε από λογικές που θέλουν τις ιδέες μας φυλακισμένες σε κόλλες χαρτιού, αλλά και από αυτές που τοποθετούν τις πράξεις πάνω από τη θεωρία...

Πιο συγκεκριμένα για την Άρνηση...

Επιχειρούμε να εκδώσουμε βιβλία και μπροσούρες που δεν έχουν μεταφραστεί, δεν έχουν εκδοθεί ή που έχουν εξαντληθεί. Ενάντια στον πολιτισμό του κέρδους και της εμπορευματοποίησης, το έντυπο υλικό θα διατίθεται σε αυτο-οργανωμένα στέκια και καταλήψεις, χωρίς κάποιο αντίτιμο, μα με ελεύθερη συ-

ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΣΟ. ΑΡΝΗΣΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ. ΩΣ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ.

Αναρχικές εκδόσεις Άρνηση.

Για την έκδοση...

Το συγκεκριμένο βιβλίο απαρτίζεται από αυτοτελή κείμενα του Feral Faun, ενός Αμερικάνου αναρχικού που κάποιες φορές υπογράφει με το πραγματικό του όνομα (Wolfi Landstreicher), ενώ άλλοτε με το προαναφερθές ψευδώνυμο. Η παρούσα έκδοση χωρίζεται σε δύο μέρη, εκ των οποίων το δεύτερο αποτελεί συλλογή στοχαστικών κειμένων από το προσωπικό του ημερολόγιο.

Περιεχόμενα

Λίγα λόγια για τις εκδόσεις...	2
Για την έκδοση...	3
Περιεχόμενα	4
ΜΕΡΟΣ Α'	5
Το χάος είναι όμορφο	6
Οι μπάτσοι στα κεφάλια μας:	7
Μερικές σκέψεις πάνω στην αναρχία και στην ηθική...	
Κλέψε πίσω τη ζωή σου!	11
Η φύση ως θέαμα	13
ΜΕΡΟΣ Β'	19
Η φλόγα μέσα μας	20
Σε ένα ιδιόμορφο χάσμα	22
Η μουσική του ωκεανού	23
Πνιγμός...	25
Ξυπνήστε	28
Η ολότητα στο σκοτάδι	29
Περιμένοντας την απογείωση	32
Η τερατώδης πτυχή της αγάπης	34
Η ζωή στο έπακρο	38
Τρελοί Δημιουργοί	41
Όνειρα στο πρόσωπο της λεηλασίας: (σκέψεις πάνω στην ουτοπία).	42

ΜΕΡΟΣ Α΄

Το χάος είναι όμορφο

Το χάος έχει επικριθεί και συκοφαντηθεί από πολλούς. Ακόμα και οι περισσότεροι αναρχικοί αρνούνται να συνδέσουν τους εαυτούς τους με το χάος. Έχει ταυτιστεί με τη δολοφονία και το μακελειό. Ωστόσο, θα πρέπει να καταστεί σαφές ότι αυτή είναι η προπαγάνδα των δυνάμεων της τάξης. Γιατί η ιστορία της επιβολής της τάξης είναι αυτή των αυξανόμενων πολέμων, των δολοφονιών, των βιασμών, των μακελειών και της καταπίεσης. Η τάξη, και όχι το χάος, καταστρέφει αναίτια, αφού την ενδιαφέρει μόνο να επιβληθεί σε όλα τα όντα. Μόνο όσοι τολμούν να είναι είδωλα του χάους μπορούν να σταθούν ενάντια στη δολοφονική κυριαρχία της τάξης.

Αλλά αν το χάος δεν είναι φόνος και μακελειό, όπως μας είπαν, τότε τι ακριβώς είναι; Είναι αταξία; Όχι, μιας και η αταξία προϋποθέτει την τάξη και το χάος είναι πέρα από κάθε τάξη. Η αταξία είναι η διαλυμένη τάξη. Το σύμπαν είναι χαοτικό από τη φύση του. Όταν κάποιος προσπαθήσει να επιβάλει την τάξη σε κάποιο μικρό κομμάτι του, η τάξη αυτή θα έρθει αναπόφευκτα σε σύγκρουση με το χαοτικό σύμπαν και θα αρχίσει να καταρρέει. Αυτή ακριβώς η κατάρρευση της επιβληθείσας τάξης είναι η αταξία.

Ανενόχλητο από την τάξη, το χάος δημιουργεί ισορροπία. Δεν είναι η τεχνητή ισορροπία κλιμάκων και βαρών, αλλά η ζωντανή, διαρκώς μεταβαλλόμενη ισορροπία ενός άγριου και όμορφου χορού. Είναι υπέροχο, είναι μαγικό. Είναι πέρα από κάθε ορισμό, ενώ κάθε απόπειρα να το περιγράψει μπορεί να είναι μόνο μια μεταφορά που ποτέ δεν θα προσεγγίσει την αληθινή ομορφιά του ή την ερωτική του ενέργεια.

Η ελευθερία μας εξαρτάται από το να μάθουμε να είμαστε μέρος του ερωτικού χορού του χάους. Για να το κάνουμε αυτό, πρέπει να έρθουμε σε επαφή με τα ζώωδη ένστικτα μας, τις βαθύτερες επιθυμίες μας. Πρέπει να απορρίψουμε κάθε μορφή εξουσίας, εξωτερικά και εσωτερικά, γιατί καταστέλλει τα ένστικτά μας. Δεν πρέπει να επιδιώξουμε να είμαστε κύριοι της ζωής μας, αλλά να ζούμε πραγματικά, να δώσουμε τέλος σε κάθε διαχωρισμό μέσα μας ώστε να είμαστε οι ζωές μας.

Παίρνοντας τώρα την ελευθερία και την απόλαυση για τους εαυτούς μας, γινόμαστε μέρος του όμορφου χορού του χάους. Εμπλεκόμαστε στη μαγική περιπέτεια της δημιουργίας του παραδείσου πάνω στη γη τώρα. Η αιματηρή ιστορία της τάξης παύει να είναι η μόνη πραγματικότητα που γνωρίζουμε και η ομορφιά του χάους αρχίζει να διαφαίνεται. Κι επειδή το χάος είναι όμορφο, η έκσταση του ανδρόγυνου Έρωτα λάμπει σε όλο το σύμπαν.

Οι μπάτσοι στα κεφάλια μας: Μερικές σκέψεις πάνω στην αναρχία και στην ηθική...

Κατά τη διάρκεια των ταξιδιών μου τους τελευταίους μήνες συνομίλησα με αρκετούς αναρχικούς που αντιλαμβάνονται την αναρχία ως μια ηθική αρχή. Μερικοί μιλούν για αυτή λες και επρόκειτο για κάποιο θεότητα, στην οποία έχουν δωρίσει τον εαυτό τους- ενισχύοντας την πεποίθησή μου πως όποιος θέλει να βιώσει την αναρχία πρέπει να διαχωρίσει τον εαυτό του από τον αναρχισμό.

Η πιο συχνή από τις ηθικές αντιλήψεις της αναρχίας, που άκουσα, την ορίζει ως μια ηθικοποιημένη άρνηση στη χρήση βίας για να επιβληθεί σε άλλους. Αυτή η αντίληψη έχει συνέπειες που αδυνατώ να δεχτώ. Υπονοεί, πως η κυριαρχία είναι, κατά κύριο λόγο, θέμα κάποιων προσωπικών ηθικών αποφάσεων κι όχι των κοινωνικών ρόλων και σχέσεων. Ότι, δηλαδή, όλοι είναι σε θέση να ασκήσουν εξουσία και ότι πρέπει να αυτό πειθαρχούνται, ώστε να αποτρέψουν τον εαυτό τους από αυτό. Εάν, η κυριαρχία είναι θέμα κοινωνικών ρόλων και σχέσεων, αυτή η ηθική αρχή αποτελεί κάτι τελείως παράλογο, αφού δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένας τρόπος διαχωρισμού των πολιτικά ορθών (εκλεκτών) από τους κολασμένους. Αυτός ο ορισμός της αναρχίας τοποθετεί τους αναρχικούς σε μια θέση αδυναμίας, καθώς η πάλη ενάντια στην εξουσία είναι μονόπλευρη. Όλες οι μορφές βίας, ενάντια σε ανθρώπους ή σε περιουσίες, οι γενικές απεργίες, οι κλοπές και ακόμη και δραστηριότητες όπως η πολιτική ανυπακοή συνιστούν τη χρήση της, ώστε να επιβληθεί η θέληση κάποιου. Η άρνηση της βίας μετατρέπεται το άτομο σε παθητικό ον- σε σκλάβο. Αυτή η αντίληψη για τη συγκεκριμένη πτυχή της αναρχίας αποτελεί έναν κανόνα που ελέγχει τις ζωές μας και αυτό είναι κάτι το οξύμωρο.

Η προσπάθεια του να μετατραπεί η αναρχία σε ηθική αρχή διαστρεβλώνει το πραγματικό της νόημα. Η αναρχία περιγράφει ένα είδος κατάστασης, στο οποίο είτε η εξουσία δεν υπάρχει είτε η δυνατότητα της να ελέγχει αναιρείται. Μια τέτοια κατάσταση δεν εγγυάται τίποτα – ούτε καν τη συνέχιση της ύπαρξής της, αλλά επιτρέπει στον καθένα να ξεκινήσει να δημιουργεί τη ζωή του με τους δικούς του όρους, επιθυμίες και πάθη, μακριά από τους κοινωνικούς ρόλους και τις απαιτήσεις της ίδιας της κοινωνίας. Η αναρχία δεν είναι ο στόχος της επανάστασης, είναι η κατάσταση που καθιστά το μόνο είδος επανάστασης που με ενδιαφέρει εφικτό. Μια εξέγερση ατόμων, που δημιουργούν τις δίκες τους ζωές και καταστρέφουν οτιδήποτε στέκεται στο δρόμο τους. Είναι μια κατάσταση δίχως ηθικές επιπτώσεις, που παρουσιάζει στον καθένα μας την ανήθικη πρόκληση του να ζούμε χωρίς περιορισμούς.

Αφού, λοιπόν, η αναρχική κατάσταση είναι ανήθικη, η ιδέα της ηθικής αποτελεί κάτι το εξαιρετικά ύποπτο. Η ηθική είναι ένα σύστημα αρχών που ορίζει τη σωστή και τη λάθος συμπεριφορά. Αυτό συνεπάγεται την αδυναμία των ατομικοτήτων να ορίσουν τον εαυτό τους και να αναγκαστούν να ακολουθήσουν ένα κοινό σύνολο αρχών.

Δεν επιθυμώ να ασχοληθώ με την έννοια της “κανονικότητας των ανθρώπων” σε αυτό το κείμενο. Η θέση μου είναι πως, σε οτιδήποτε βασίζεται, η ηθική στέκεται έξω και πάνω από το άτομο. Είτε η βάση της είναι ο θεός, ο πατριωτισμός, η κοινή ανθρωπιά, οι ανάγκες της παραγωγής, οι φυσικοί νόμοι, η γη, η αναρχία ή ακόμη και το άτομο ως αρχή. Είναι πάντα ένα αφηρημένο ιδανικό που κυβερνά τον κόσμο. Η ηθική αποτελεί μορφή εξουσίας, η οποία θα υπονομευθεί από μια άναρχη κατάσταση, όπως κάθε άλλη εξουσία, εάν η κατάσταση αυτή συνεχιστεί.

Η ηθική και η κρίση πορεύονται μαζί. Η κριτική, ακόμη και όταν είναι σκληρή, είναι αναγκαία, ώστε να ακονίσουμε την εξεγερσιακή μας ανάλυση και πρακτική, μα η κρίση πρέπει να εξαλειφθεί ολοκληρωτικά. Η κρίση, κατηγοριοποιεί τους ανθρώπους ως ενόχους ή αθώους- και η ενοχή αποτελεί ένα από τα πιο ισχυρά όπλα της καταστολής. Κάθε φορά που κρίνουμε και καταδικάζουμε τους εαυτούς μας ή οποιονδήποτε άλλον καταστέλλουμε κάποια εξέγερση- αυτός είναι ο σκοπός της ενοχής. (Αυτό δε σημαίνει πως δεν πρέπει να μισούμε ή να ευχόμαστε να σκοτώσουμε κάποιον- θα ήταν παράλογο να δημιουργήσουμε μια ανήθικη ηθική, όμως το μίσος μας θα πρέπει να αναγνωριστεί ως ένα προσωπικό πάθος κι όχι να οριστεί με όρους ηθικής). Η ριζοσπαστική κριτική αναπτύσσεται στις πραγματικές εμπειρίες, δραστηριότητες, πάθη και επιθυμίες των ατομικότητων και στοχεύει στην απελευθερωτική εξέγερση. Η κρίση πηγάζει από αρχές και ιδανικά που βρίσκονται πάνω από μας, ενώ στοχεύει στο να μας σκλαβώσει σε αυτά. Όταν προκύψει μια αναρχική κατάσταση, η κρίση εξαφανίζεται προσωρινά, απελευθερώνοντας τους ανθρώπους από την ενοχή- όπως σε ορισμένες εξεγέρσεις που οι άνθρωποι με διαφορετικές καταβολές ληλάτησαν μαζί σε ένα χαρούμενο πνεύμα, παρόλο που όλη τους τη ζωή είχαν διδαχτεί να σέβονται την ιδιοκτησία. Η ηθική απαιτεί την ενοχή, ενώ η ελευθερία προϋποθέτει την κατάργηση της.

‘Ένας ντανταϊστής’¹ είπε κάποτε: «Το να μας κυβερνούν οι ηθικές αξίες.. κάνει αδύνατο να είμαστε οτιδήποτε άλλο παρά παθητικοί μπροστά στον μπάτσο, αυτή είναι η αιτία της σκλαβιάς μας». Φυσικά, η ηθική είναι η αιτία της παθητικότητας. Έχω ακούσει για πολλές περιπτώσεις μεγαλεπήβολων σχεδίων, τα οποία ξεκίνησαν να πραγματοποιούνται κι έχω βιώσει ορισμένα από αυτά. Όμως τελικά, σε κάθε ένα από αυτά, οι περισσότεροι γύρισαν στις μη-ζωές που ζούσαν πριν τις εξεγέρσεις. Αυτά τα γεγονότα δείχνουν πως, παρ’ όλη την έκταση την οποία έχει η διείσδυση του κοινωνικού ελέγχου στις ζωές μας, μπορούμε να ελευθερωθούμε. Άλλα οι μπάτσοι στα κεφάλια μας- η ηθική, η ενοχή και φόβος- πρέπει να αντιμετωπιστούν. Κάθε ηθικό σύστημα, όσους ισχυρισμούς για το αντίθετο

¹ΣΤΜ: Ο Ντανταϊσμός ή Νταντά (Dada) ήταν ένα καλλιτεχνικό κίνημα αισθητικής αναρχίας, που αναπτύχθηκε μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο στις εικαστικές τέχνες, καθώς και στη λογοτεχνία (κυρίως στην ποίηση), το θέατρο και την γραφιστική. Μεταξύ άλλων, το κίνημα ήταν και μια διαμαρτυρία ενάντια στη βαρβαρότητα του πολέμου και αυτού που οι Ντανταϊστές πίστευαν ότι ήταν μια καταπιεστική διανοητική αγκύλωση, τόσο στην τέχνη όσο και στην καθημερινότητα. Ο Ντανταϊσμός χαρακτηρίζεται από εσκεμμένο παραλογισμό και απόρριψη των κυρίαρχων ιδανικών της τέχνης. Επηρέασε μεταγενέστερα κινήματα, κυρίως τον σουρεαλισμό, που ουσιαστικά ήταν η μετεξέλιξή του.

και να κάνει, βάζει όρια στις πιθανότητες που μας είναι διαθέσιμες, συστέλλει τις επιθυμίες μας · και αυτά τα όρια δεν βασίζονται στις πραγματικές μας ικανότητες, άλλα σε αφηρημένες ιδέες που μας εμποδίζουν να εξερευνήσουμε την πλήρη έκταση των ικανοτήτων μας. Όταν ξεπρόβραλαν αναρχικές δράσεις στο παρελθόν, οι μπάτσοι στα κεφάλια των ανθρώπων- ο βαθιά ριζωμένος φόβος, η ηθική και η ενοχή- τους τρομοκρατούσαν, διατηρώντας τους αρκετά εξημερωμένους, ώστε να οπισθοχωρούν στην ασφάλεια των κελιών τους. Και κάπως, έτσι, κάθε αναρχική προοπτική σιγά σιγά εξαφανίστηκε.

Άλλωστε, οι αναρχικές δράσεις δεν εμφανίζονται, έτσι απλά, από το πουθενά- πηγάζουν από τις πράξεις ανθρώπων μπουχτισμένων από τις ζωές τους. Είναι πιθανό ο καθένας από εμάς να δημιουργήσει μια τέτοια κατάσταση οποιαδήποτε στιγμή. Συχνά αυτό θα ήταν τακτικά ανόητο αλλά η δυνατότητα υπάρχει. Και όμως, φαίνεται όλοι να τις περιμένουμε υπομονετικά να πέσουν από τον ουρανό και όταν αυτές ξεσπούν δε μπορούμε να τις συνεχίσουμε. Ακόμα και εμείς που έχουμε απορρίψει συνειδητά την ηθική, βρίσκουμε τους εαυτούς μας να διστάζουν, να σταματούν για να ελέγξουν κάθε πράξη, να φοβούνται τους μπάτσους ακόμα και όταν δεν υπάρχουν τριγύρω. Η ηθική, η ενοχή και ο φόβος λειτουργούν ως μπάτσοι στα κεφάλια μας, καταστρέφοντας τον αυθορμητισμό μας, την αγριάδα μας, τη δυνατότητα μας να ζήσουμε τη ζωή μας στο έπακρο.

Οι μπάτσοι στα κεφάλια μας θα συνεχίσουν να καταπνίγουν την επαναστατικότητα μας μέχρι να μάθουμε να παίρνουμε ρίσκα. Δεν εννοώ να είμαστε επιπόλαιοι-η φυλακή δεν είναι ούτε αναρχική, ούτε απελευθερωτική κατάσταση αλλά χωρίς το ρίσκο δεν υφίσταται η περιπέτεια. Αυτοπαρακινούμενη δράση -δράση που πηγάζει από τα πάθη και τις επιθυμίες μας και όχι από προσπάθειες να συμμορφωθούμε σε ορισμένες αρχές ή να ανήκουμε σε οποιαδήποτε ομάδα(συμπεριλαμβανομένων των "αναρχικών"). Οτιδήποτε μπορεί να δημιουργήσει την αναρχία, οτιδήποτε μπορεί να ανοίξει έναν κόσμο γεμάτο από πιθανότητες, περιορισμένες μόνο από τις δυνατότητές μας. Το να μάθεις να εκφράζεις τα πάθη σου ελεύθερα -ικανότητα που κερδίζεται μόνο εξασκώντας την- είναι απαραίτητο. Όταν νιώθουμε αηδία, θυμό, χαρά, πόθο, λύπη, αγάπη, μίσος χρειάζεται να τα εκφράσουμε.

Δεν είναι εύκολο. Συχνά βρίσκω τον εαυτό μου παγιδευμένο σε κοινωνικούς ρόλους και καταστάσεις όπου θέλω να εκφράσω κάτι διαφορετικό. Θα μπω σε ένα μαγαζί νιώθοντας αηδία για την όλη διαδικασία των οικονομικών σχέσεων, αλλά παρόλα αυτά θα ζητήσω ευγενικά από τον υπάλληλο να με συμπεριλάβει σε αυτήν. Αν το έκανα συνειδητά σαν κάλυψη για το ψείρισμα θα είχε πλάκα, να χρησιμοποιήσω, δηλαδή, την εξυπνάδα μου, για να αποκτήσω αυτό που θέλω. Όμως, η κοινωνική απάντηση είναι βαθιά ριζωμένη μέσα μου- ένας μπάτσος στο κεφάλι μου. Βελτιώνομαι, αλλά έχω ακόμα πολύ δρόμο μπροστά μου. Όλο και περισσότερο προσπαθώ να ενεργώ με βάση τα καπρίτσια μου, τις αυθόρμητες παρορμήσεις μου, δίχως να με ενδιαφέρει τι σκέφτονται οι άλλοι για μένα. Αυτό είναι μια αυτοπαρακινούμενη δράση-η δράση που πηγάζει από τα πάθη και τις επιθυμίες μας, την καταπιεσμένη φαντασία μας, την μοναδική μας δημιουργικότητα... Σίγουρα ακολουθώντας την υποκειμενικότητα μας, ζώντας τις ζωές μας για μας, μπορεί να οδηγήσει σε λάθη. Όμως, τα λάθη αυτά δεν μπορούν να

συγκριθούν με το λάθος της αποδοχής μιας νεκρής ύπαρξης, που υπακούει την εξουσία, την ηθική, τους κανόνες ή οτιδήποτε δημιουργεί μια ανώτερη δύναμη. Η ζωή χωρίς ρίσκα, χωρίς την πιθανότητα λάθους δεν είναι καν ζωή. Μόνο παίρνοντας το ρίσκο της αμφισβήτησης κάθε εξουσίας και ζώντας για τους εαυτούς μας θα ζήσουμε στο έπακρο.

Δεν θέλω περιορισμούς στη ζωή μου, θέλω να είμαι ανοιχτός σε όλες τις πιθανότητες, ώστε να μπορώ να δημιουργώ τη ζωή μου για εμένα κάθε στιγμή. Αυτό συνεπάγεται την κατάρρευση κάθε κοινωνικού ρόλου και την καταστροφή κάθε ηθικής. Όταν ένας αναρχικός ή γενικά οποιοσδήποτε ριζοσπάστης ξεκινά να μου κηρύττει τις ηθικές του αρχές- ελεύθερη δράση, οικολογία, κομμουνισμό ή ακόμα και την ιδεολογική βάση της απόλαυσης- ακούω έναν μπάτσο ή έναν ιερέα, και δεν επιθυμώ να συναναστρέφομαι ούτε με μπάτσους ούτε με ιερείς, μόνο για να τους αφηφήσω. Παλεύω να δημιουργήσω μια κατάσταση στην οποία θα ζω ελεύθερα, όντας όλα όσα επιθυμώ να είμαι, σε έναν κόσμο με εξίσου ελεύθερες ατομικότητες, που θα μπορώ να ταυτιστώ μαζί τους σε θέματα πόθου, χωρίς περιορισμούς. Έχω αρκετούς μπάτσους στο κεφάλι μου-τόσους όσους και έξω στο δρόμο- να διαχειριστώ χωρίς να χρειαστεί να ασχοληθώ με τους μπάτσους της "αναρχικής" ή ριζοσπαστικής ηθικής. Η αναρχία και η ηθική αντιτίθενται η μια στην άλλη και κάθε αποτελεσματική αντίσταση στην εξουσία οφείλει να αντιτίθεται και στην ηθική, εξαφανίζοντας τους μπάτσους από τα κεφάλια μας.

Κλέψε πίσω τη ζωή σου!

Κλέψε πίσω τη ζωή σου!

Οικονομία -η κυριαρχία της επιβίωσης πάνω στη ζωή- αναγκαία για τη διατήρηση όλων των άλλων μορφών κυριαρχίας. Χωρίς την απειλή της έλλειψης, θα ήταν δύσκολο να εξαναγκάσει τους ανθρώπους να υπακούσουν στην καθημερινή ρουτίνα της εργασίας και της πληρωμής. Γεννηθήκαμε στον κόσμο της οικονομίας. Ο κοινωνικός θεσμός της ιδιοκτησίας έχει μετατρέψει την έλλειψη σε καθημερινή απειλή. Ακίνητα, ιδιωτικά ή κοινόχρηστα, διαχωρίζουν το άτομο από τον κόσμο, δημιουργώντας μια κατάσταση στην οποία, αντί κάποιος να παίρνει ό,τι επιθυμεί ή χρειάζεται, πρέπει να ζητήσει την άδεια. Μια άδεια που δίνεται μόνο με βάση τη μορφή της οικονομικής συναλλαγής. Με αυτόν τον τρόπο, η ύπαρξη διαφορετικών επιπέδων φτώχειας είναι εγγυημένη. Ακόμη και στους πλούσιους, γιατί σύμφωνα με τον κανόνα της κοινωνικής ιδιοκτησίας, αυτό που δεν επιτρέπεται να έχουν απέχει μακριά από εκείνο που επιτρέπεται. Η κυριαρχία της επιβίωσης έναντι της ζωής διατηρείται.

Όσοι από μας επιθυμούμε να δημιουργήσουμε τις δικές μας ζωές, αναγνωρίζουμε πως αυτή η κυριαρχία είναι απαραίτητη για τη διατήρηση της κοινωνίας. Είναι ένας εχθρός στον οποίο πρέπει να επιτεθούμε, ώστε να τον καταστρέψουμε. Κατανοώντας αυτό, η κλοπή και η κατάληψη χώρων αποκτούν περισσότερο νόημα ως κομμάτι της επαναστατικής προοπτικής. Από την άλλη, η εξαπάτηση της πρόνοιας, το φαγητό στα συσσίτια, το ψάξιμο στους κάδους σκουπιδιών, η επαι-

τεία μπορούν να επιτρέψουν σε κάποιον να ζήσει χωρίς μια κανονική δουλειά, όμως, σε καμία περίπτωση δεν επιτίθενται στην οικονομία. Αντιθέτως, βρίσκονται εντός αυτής. Η κλοπή και η κατάληψη είναι και αυτές συχνά παροδικές πρακτικές. Οι καταληψίες που απαιτούν το "δικαίωμα" σε ένα σπίτι ή που προσπαθούν να νομιμοποιήσουν τις καταλήψεις, οι κλέφτες που εργάζονται στις δουλειές τους, όπως κάθε άλλος εργαζόμενος μόνο και μόνο για να συγκεντρώσουν περισσότερα άχρηστα αγαθά... Αυτοί οι άνθρωποι δεν στοχεύουν στην καταστροφή της οικονομίας.. απλώς αναζητούν ένα δικαιο μερίδιο των προϊόντων της.

Όμως, εκείνοι που καταλαμβάνουν και κλέβουν, βλέποντας το ως κομμάτι της αντάρτικης ζωής, πράττουν σε πείσμα της λογικής της οικονομικής ιδιοκτησίας. Αρνούνται να αποδεχτούν την έλλειψη που τους επιβάλλει αυτή η λογική ή να υποκύψουν στις απαιτήσεις ενός κόσμου που δεν έχουν δημιουργήσει εκείνοι, οι εξεγερμένοι παίρνουν αυτά που επιθυμούν, δίχως να ζητήσουν την άδεια κανενός, όποτε βρίσκουν ευκαιρία. Σε πείσμα, λοιπόν, των οικονομικών κανόνων που ορίζει η κοινωνία, κάποιος κλέβει την αφθονία του κόσμου και την κάνει δική του –και αυτό είναι μια πράξη εξέγερσης.

Προκειμένου να διατηρηθεί ο κοινωνικός έλεγχος, οι ζωές των ατόμων έχουν κλαπεί. Στη θέση τους λαμβάνουμε οικονομική επιβίωση, την κουραστική ύπαρξη της εργασίας και της πληρωμής. Δεν μπορούμε να αγοράσουμε πίσω τις ζωές μας, ούτε και να παρακαλέσουμε για αυτές. Οι ζωές μας θα είναι πραγματικά δικές μας όταν τις κλέψουμε πίσω –και αυτό σημαίνει πως θα αρπάξουμε ο,τι θέλουμε, χωρίς να ζητήσουμε την άδεια.

Η φύση ως θέαμα

(Σημείωση του συγγραφέα: Η συχνή χρήση εισαγωγικών γίνεται για να ενισχύσει την άποψη πως η φύση και η «ερημιά» είναι έννοιες και όχι πραγματικά όντα).

Η Φύση δεν υπήρχε ανέκαθεν. Δε βρίσκεται στα βάθη του δάσους, στην καρδιά του λιονταριού του βουνού ή στα τραγούδια των πυγμαίων· βρίσκεται στις φιλοσοφίες και στις κατασκευασμένες γι' αυτήν εικόνες των πολιτισμένων ανθρώπων. Οι φαινομενικά αντίθετες θέσεις περιπλέκονται, δημιουργώντας τη φύση ως μια ιδεολογική κατασκευή, που υπηρετεί την εξημέρωσή μας, την καταστολή και τη διοχέτευση των άγριων εκφράσεών μας.

Ο Πολιτισμός είναι μονολιθικός και ο πολιτισμένος τρόπος αντίληψης όλων εκείνων, που μπορούν να παρατηρηθούν, είναι επίσης μονολιθικός. Όταν βρίσκεται αντιμέτωπος με τα εκατομμύρια όντα, που υπάρχουν γύρω του, το πολιτισμένο μυαλό χρειάζεται να τα κατηγοριοποιήσει για να νομίζει ότι τα καταλαβαίνει (ενώ στην πραγματικότητα, το μόνο που καταλαβαίνει είναι πώς να τα κάνει χρήσιμα στον πολιτισμό). Η φύση είναι μια από τις πιο βασικές κατηγορίες του πολιτισμού, μια από τις πιο χρήσιμες για να περιορίζει την αγριότητα των ατομικότητων και να επιβάλλει τον αυτοπροσδιορισμό τους ως πολιτισμένα, κοινωνικά όντα.

Κατά πάσα πιθανότητα, μια από τις πρώτες αντιλήψεις για τη φύση ήταν παρόμοια με αυτήν, που παρατηρούμε στην Παλαιά Διαθήκη: η κακή «αγριάδα», ένας τόπος ερημιάς, που κατοικείται από άγρια και δηλητηριώδη κτήνη, μοχθηρούς δαίμονες και τρελούς. Αυτή η αντίληψη εξυπηρετούσε ένα σκοπό ιδιαίτερα σημαντικό για τους πρώτους πολιτισμούς. Είχε ενσταλάξει το φόβο για ό,τι ήταν άγριο, κρατώντας τον περισσότερο κόσμο εντός των τειχών της πόλης και προκαλώντας σε όσους έβγαιναν να εξερευνηθούν την ανάγκη να έχουν μια αμυντική στάση, σα να βρίσκονταν σε εχθρικό έδαφος. Με αυτόν τον τρόπο, αυτή η αντίληψη βοήθησε να δημιουργηθεί η διχοτόμηση μεταξύ «ανθρώπου» και «φύσης», η οποία εμποδίζει τους ανθρώπους να ζήσουν άγρια, δηλαδή σύμφωνα με τις επιθυμίες τους.

Αλλά, αυτή η εντελώς αρνητική αντίληψη περί φύσης θα έφτανε κάποια στιγμή στα όρια της αχρηστίας της, αφού κρατούσε τον πολιτισμό μέσα σε ένα κλειστό και υπό πολιορκία φρούριο, ενώ για να επιβιώσει, ο πολιτισμός έχει την ανάγκη να επεκταθεί, να έχει τη δυνατότητα να εκμεταλλευτεί όλο και πιο πολλά.

Η «Φύση» έγινε ένα καλάθι πόρων, μια «μητέρα», που θρέφει την «ανθρωπότητα» και τον πολιτισμό της. Ήταν πανέμορφη, άξια λατρείας, εναντίωσης, μελέτης και... εκμετάλλευσης. Δεν ήταν πλέον κακή... αλλά, ήταν χαοτική, ιδιότροπη και αναξιόπιστη. Ευτυχώς για τον πολιτισμό, η «ανθρώπινη φύση» είχε εξελιχθεί, είχε γίνει λογική και χρειαζόταν να βάλει τα πράγματα σε τάξη, να τα θέσει υπό τον έλεγχό της. Τα άγρια μέρη ήταν απαραίτητα στους ανθρώπους, για να μελετούν και να θαυμάζουν τη «φύση» στην ανέγγιχτη μορφή της, ακριβώς, όμως, για να μπορούν τα πολιτισμένα ανθρώπινα όντα να κατανοήσουν και να ελέγξουν τις «φυσικές» διαδικασίες, με σκοπό να τις χρησιμοποιήσουν για να επεκτείνουν τον πολιτισμό. Έτσι, η «κακή αγριάδα» επισκιάζεται από μια «φύση» ή μια «αγριότητα», που έχει θετική αξία για τον πολιτισμό.

Η αντίληψη περί φύσης δημιουργεί συστήματα κοινωνικών αξιών και ηθικής. Λόγω των προφανώς αντιθετικών αντιλήψεων, που έχουν εμπλακεί στην ανάπτυξη της έννοιας της «φύσης», αυτά τα συστήματα ίσως φαίνονται, επίσης, αντιθετικά • όμως, όλα έχουν τον ίδιο σκοπό: την εξημέρωσή μας. Εκείνοι, που μας λένε «να φέρεστε πολιτισμένα» και εκείνοι, που μας λένε «να φέρεστε φυσικά», μας λένε στην πραγματικότητα το ίδιο πράγμα: «Ζήστε σύμφωνα με εξωτερικές από εσάς αξίες, όχι σύμφωνα με τις επιθυμίες σας». Η ηθική των νατουραλιστών δεν είναι λιγότερο φαύλη από κάθε άλλη ηθική. Άνθρωποι φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν και σκοτώθηκαν, επειδή έκαναν «αφύσικες πράξεις» και αυτό συμβαίνει ακόμα. Η «Φύση» είναι και αυτή ένας άσχημος και απαιτητικός θεός.

Από την απαρχή της, η φύση ήταν μια κατασκευή της εξουσίας, για να ενισχύσει τη δύναμή της. Δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός πως στη σύγχρονη κοινωνία, που το θέαμα κυριαρχεί στην πραγματικότητα και πολλές φορές φαίνεται να τη δημιουργεί, η «φύση» λειτουργεί ως μια μέθοδος εξημέρωσης. Προγράμματα για τη «Φύση» στην τηλεόραση, ημερολόγια του Sierra Club², οι έμποροι «αγριότητας», τα τρόφιμα και οι ίνες «φυσικής» προέλευσης, ο «οικολόγος» πρόεδρος και η «ριζοσπαστική» οικολογία, όλα συνωμοτούν δημιουργώντας τη «φύση» και τη «σωστή» σχέση μας με αυτήν. Η προβαλλόμενη εικόνα περιέχει την «κακή αγριάδα» των πρώτων πολιτισμών, σε μια υποσυνείδητη μορφή. Τα τηλεοπτικά προγράμματα για τη «Φύση» περιέχουν πάντα σκηνές άγριου κυνηγιού και έχει ειπωθεί πως οι σκηνοθέτες αυτών των προγραμμάτων χρησιμοποιούν ράβδους,

²Το Sierra Club είναι μια οικολογική οργάνωση που ιδρύθηκε στις ΗΠΑ, στις 28 Μαΐου του 1892.

που παράγουν ηλεκτρικές εκκενώσεις, για να προκαλέσουν μάχες μεταξύ των ζώων. Οι προειδοποιήσεις, που δίνονται στους μελλοντικούς εξερευνητές για τα επικίνδυνα ζώα και φυτά και οι ποσότητες προϊόντων, που παράγονται από τους εμπόρους «αγριότητας» για να αντιμετωπιστούν αυτά, είναι μάλλον υπερβολικά, από την προσωπική μου εμπειρία περιπάτων σε άγρια μέρη. Μας δίνεται η εικόνα πως η ζωή εκτός του πολιτισμού είναι μια μάχη επιβίωσης.

Αλλά, η κοινωνία του θεάματος χρειάζεται η εικόνα της «κακής αγριάδας» να είναι υποσυνείδητη, για να την εκμεταλλεύεται αποτελεσματικά. Η κυρίαρχη εικόνα για τη «φύση» την απεικονίζει ως πόρο και ως αντικείμενο ομορφιάς για ενατένιση και μελέτη. Η «Άγρια φύση» είναι ένα μέρος, που μπορούμε να αποτραβηχτούμε για ένα σύντομο διάστημα, αν αυτό έχει διαμορφωθεί κατάλληλα, για να ξεφύγουμε από την πλήξη της καθημερινότητας, να χαλαρώσουμε και να διαλογιστούμε ή για να ζήσουμε την έξαψη και την περιπέτεια. Και, βέβαια, η «φύση» παραμένει η «μητέρα», που καλύπτει τις ανάγκες μας, ο πόρος από τον οποίο δημιουργείται ο πολιτισμός.

Στην εμπορευματική κουλτούρα, η «φύση» γιατρεύει την επιθυμία για άγρια περιπέτεια, για ελεύθερη ζωή χωρίς εξημέρωση, με το να μας πουλάει την εικόνα της. Η υποσυνείδητη αντίληψη της «κακής αγριάδας» προσδίδει στην περιπλάνηση στα δάση μια δόση κινδύνου, που ικανοποιεί τους περιπετειώδεις και ανήσυχους τύπους. Επίσης, ενισχύει την ιδέα πως δεν ανήκουμε εκεί στην πραγματικότητα και επομένως, μας πουλάει τα πολλά σχετικά προϊόντα που κρίνονται απαραίτητα για τις εκδρομές σε άγρια μέρη. Η θετική αντίληψη περί φύσης μας κάνει να πιστεύουμε πως πρέπει να βιώσουμε την εμπειρία στα άγρια μέρη (μη συνειδητοποιώντας πως οι αντιλήψεις, που μας έχουν ταΐσει, διαμορφώνουν αυτήν την εμπειρία, τουλάχιστον στον ίδιο βαθμό με το πραγματικό περιβάλλον).

Έτσι, ο πολιτισμός γιατρεύει επιτυχώς και τις περιοχές, που φαινομενικά δεν έχει αγγίξει άμεσα, μεταμορφώνοντάς τες σε «φύση», σε «αγριάδα», σε πτυχές του θεάματος, που μας κρατάει εξημερωμένους. Η «Φύση» εξημερώνει επειδή μετατρέπει την αγριότητα σε μια μονολιθική έννοια, μια τεράστια περιοχή διαχωρισμένη από τον πολιτισμό. Εκφράσεις της αγριότητας, μέσα στον πολιτισμό, αποκαλούνται ανωριμότητα, τρέλα, παραβατική συμπεριφορά, ανηθικότητα ή έγκλημα και απορρίπτονται, φυλακίζονται, λογοκρίνονται ή τιμωρούνται, διατηρώντας ταυτόχρονα το γενικό πλαίσιο πως ό,τι είναι «φυσικό» είναι καλό. Όταν η «αγριότητα» γίνεται ένα μέρος έξω από εμάς αντί μιας έκφρασης του ατομικού μας ελεύθερου πνεύματος, τότε μπορούν και υπάρχουν ειδικοί στην «αγριότητα», που μας μαθαίνουν τους «σωστούς» τρόπους να «συνδεόμαστε» μαζί της. Στη δυτική ακτή, υπάρχουν όλων των ειδών οι πνευματικοί δάσκαλοι, που βγάζουν τα προς το ζην, πουλώντας «αγριότητα» σε γιάπηδες, με έναν τρόπο, που καθόλου δεν απειλεί τα όνειρα καριέρας, τις πόρσε και τα διαμερίσματά τους στην πόλη. Η «Αγριότητα» είναι μια πολύ επικερδής βιομηχανία, σήμερα.

Οι οικολόγοι, ακόμα και οι «ριζοσπάστες», πέφτουν κατευθείαν στην παγίδα. Αντί να προσπαθούν να αγριέψουν και να καταστρέψουν τον πολιτισμό με την ενέργεια των αδέσμευτων επιθυμιών, προσπαθούν να «σώσουν την άγρια φύση». Πρακτικά, αυτό σημαίνει το να ζητιανεύουν ή να προσπαθούν να χειραγωγήσουν τις αρχές, ώστε αυτές να σταματήσουν τις πιο επιβλαβείς δραστηριότητες κάποιων βιομηχανιών και να μετατρέψουν μικρά κομμάτια σχετικά ακέραια δάση, ερήμους και βουνά σε προστατευόμενες «Περιοχές Άγριας Φύσης». Αυτή η πρακτική, απλά, ενισχύει την αντίληψη περί αγριότητας ως μια μονολιθική οντότητα, «αγριάδα» ή «φύση», και εμπορευματοποίηση, που είναι εγγενής σε αυτήν την οπτική. Η ίδια η βάση των προστατευόμενων «Περιοχών Άγριας Φύσης» είναι ο διαχωρισμός μεταξύ «αγριότητας» και «ανθρωπότητας». Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός πως μια από τις τάσεις της «ριζοσπαστικής» οικολογικής ιδεολογίας δημιούργησε τη σύγκρουση μεταξύ «βιοκεντρισμού» και «ανθρωποκεντρισμού», ενώ δε θα έπρεπε να είμαστε τίποτα άλλο από εγωκεντρικοί.

Ακόμα κι εκείνοι οι «ριζοσπάστες» οικολόγοι, που θέλουν να επανεντάξουν τον άνθρωπο στη «φύση», ξεγελούν τον εαυτό τους. Το όραμα τους (όπως το θέτει ένας από αυτούς) για ένα «άγριο, συμβιωτικό σύνολο» είναι, απλά, η μονολιθική αντίληψη, που δημιούργησε ο πολιτισμός, ειπωμένη με ένα μυστικιστικό τρόπο. Για αυτούς τους οικολόγους μυστικιστές, η «Άγρια Φύση» συνεχίζει να είναι μια μονολιθική οντότητα, ένα ον ανώτερο από μας, στο οποίο πρέπει να υποτασσόμαστε. Όμως, η υποταγή είναι εξημέρωση. Η υποτακτικότητα είναι το καύσιμο του πολιτισμού. Το όνομα της ιδεολογίας, που επιβάλλει την υποταγή, έχει μικρή σημασία, είτε λέγεται «φυσική», είτε λέγεται «άγριο συμβιωτικό σύνολο». Το αποτέλεσμα θα είναι και πάλι η συνέχιση της εξημέρωσης.

Όταν η αγριότητα γίνεται αντιληπτή ως κάτι, που δεν έχει να κάνει καθόλου με μια μονολιθική οντότητα, συμπεριλαμβανομένης της «φύσης» και της «αγριάδας», όταν γίνεται αντιληπτή ως η πιθανή ελευθερία πνεύματος των ατομικότητων, που μπορεί να πάρει σάρκα και οστά οποιαδήποτε στιγμή, μόνο τότε αποτελεί απειλή για τον πολιτισμό. Ο καθένας από εμάς θα μπορούσε να περάσει αρκετά χρόνια στην «άγρια φύση», αλλά θα συνεχίζαμε να βλέπουμε το περι-

βάλλον μας από τον παραμορφωτικό φακό του πολιτισμού, αν συνεχίζαμε να αντιλαμβανόμαστε τα εκατομμύρια πλάσματα μονολιθικά ως «φύση», ως «αγριάδα», ως το «άγριο, συμβιωτικό σύνολο», θα είμαστε ακόμα πολιτισμένοι και όχι άγριοι. Αλλά, αν καταμεσής της πόλης αρνούμαστε δραστήρια κάθε στιγμή την εξημέρωση, αν αρνούμαστε την κυριαρχία των κοινωνικών ρόλων, που μας φοριούνται με τη βία, αντί να ζούμε σύμφωνα με τις δικές μας επιθυμίες, πάθη και βίτσια, αν γίνουμε τα μοναδικά και απρόβλεπτα όντα, που βρίσκονται κάτω από τους ρόλους, είμαστε, για εκείνες τις στιγμές, άγριοι. Παίζοντας άγρια ανάμεσα στα συντρίμμια ενός παρηκμασμένου πολιτισμού (όμως, μην ξεγελιάστε, ακόμα και παρηκμασμένος, ο πολιτισμός είναι ένας επικίνδυνος εχθρός και ικανός να αντέξει για πολύ καιρό), μπορούμε να κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε για να τον ανατρέψουμε. Και οι εξεγερμένοι με το ελεύθερο πνεύμα θα απορρίψουν τον «επιβιωτισμό» της οικολογίας ως μια ακόμα προσπάθεια του πολιτισμού να καταστείλει την ελεύθερη ζωή και θα παλέψουν για να ζήσουν τον χαοτικό, συνεχώς εναλλασσόμενο χορό των ελεύθερα συσχετιζόμενων, μοναδικών ατομικτήτων, ενάντια τόσο στον πολιτισμό, όσο στην προσπάθειά του να περιορίζει την άγρια, με ελεύθερο πνεύμα ζωή: «Φύση».

ΜΕΡΟΣ Β΄

Η φλόγα μέσα μας

Υπάρχουν άραγε κάποιοι που να είναι ικανοποιημένοι με την ζωή τους; Δείξτε τους μου. Αφήστε με να γευτώ την ανοησία τους. Μάλλον είναι παλαβοί. Αν η ζωή έχει ένα σκοπό (και, ναι, ξέρω ότι δεν έχει!), τότε θα είναι να καείς, να αναλωθείς από τα πάθη σου και τις προκλήσεις που σου προσφέρει αυτός ο κόσμος. Ασχέτως αν ζήσεις με πληρότητα ή όχι, στο τέλος αναλώνεσαι από τη ζωή. Όμως τότε, ποιό το νόημα να τη σπαταλάς μαζί με την ενέργεια και την υγεία σου; Τέτοιες συζητήσεις απλά σου εγγυώνται ότι ποτέ δεν θα ζήσεις αληθινά. Όπως οι φιλάργυροι στις ιστορίες, που ζουν σαν άποροι, περιτριγυρισμένοι από πλούτη. Ευτυχώς, πολλοί λίγοι είναι τόσο οικτροί. Οι περισσότεροι διασκεδάζουν, ξεσκάνε, ρισκάρουν και λίγο, μα πάντα με προσοχή. Διακινδυνεύουν αλλά καλύπτουν τα νώτα τους-άλλωστε τι θα γίνει με το αύριο; Αύριο, που μπορεί να είμαστε νεκροί... Μετριοπάθεια, αυτό είναι το κλειδί στο μυαλό των περισσότερων ανθρώπων. Το κλειδί όμως σε τι; Στη μετριότητα, φυσικά, σ' αυτήν τη μέση πορεία προς το πουθενά, η οποία όμως δεν είναι ασπρόμαυρη... Το μουντό γκρι βρίσκεται ακόμα και στα κακόγουστα συγκροτήματα κατοικιών στα προάστια των πόλεων με τις ομοιόμορφες αυλές με γκαζόν. Ό,τι έχει απομείνει από τη φωτιά απλά σιγοκαίει, αλλά ποτέ δεν εκρήγνυται. Παρ' όλα αυτά όσοι έχουν ζήσει φιλήσυχες ζωές χάνονται το ίδιο με αυτούς που ρίσκαραν. Αλλά τέτοιες φωτιές που σιγοκαίνε αναλώνονται, χωρίς ομορφιά, χωρίς ποιηση και με πολύ λίγο φως και θερμότητα. Κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει τη δυσκολία μιας ζωής γεμάτης ρίσκα. Αλλά αυτή ακριβώς η δυσκολία δεν είναι που της δίνει μια σπίθα και μια γοητεία; Όμως, έχουμε εκπαιδευτεί τόσο καλά ώστε να φοβόμαστε. Ποιός δεν έχει φόβους; Όποιος υποστηρίζει το αντίθετο είναι ψεύτης, φοβούμενος για την ακρίβεια ότι θα χαρακτηριστεί δειλός.

Τα πράγματα που μας κρατούν μακριά από τις αληθινές μας επιθυμίες: ο φόβος του έρωτα και της απόρριψης, ο φόβος των μπάτσων και της φυλακής, ο φόβος της φτώχειας, της απώλειας φήμης, της μοναξιάς, ο φόβος για το άγνωστο... Πάντα θα βρίσκουμε μπροστά μας τις φοβίες μας. Ωστόσο, για τους πιο θαρραλέους, ο φόβος μπορεί να είναι μια σαγηνευτική πινακίδα και ίσως το κίνητρο για την αρχή μιας περιπέτειας. Δε σου τονώνει το πνεύμα να αποκτήσεις αυτό που επιθυμείς ρισκάροντας να ξεγλιστρήσεις από τους υποστηρικτές της μετριότητας; Για αυτό το λόγο συχνά οι ήρωες με τους παράνομους ταυτίζονται: είναι αυτοί που δεν αφήνουν τους νόμους να τους επηρεάσουν. Και, ναι, και οι ποιητές επίσης, που οι λέξεις τους είναι φωτιές που επιτίθενται στη μετριοπάθεια τούτου του κόσμου.

Ενίοτε, όμως, οι παρείσακτοι μοιάζουν ανυπόφοροι για τους υπόλοιπους... Όπως ο χιτώνας του Ηρακλή³ διαποτισμένος με δηλητήριο ρουφάει σιγά σιγά τη ζωή προσφέροντας αβάσταχτους πόνους. Έτσι και οι ώρες κυλάνε, οι μέρες εξακολουθούν να περνούν κενές, η μνήμη κάποιου φαντάζει μια ερημική γη, που αντικατοπτρίζει την μονοτονία της ζωής του...

Τα όνειρα ξεθωριάζουν, το πάθος χάνει τη φλόγα του και τη θέση τους καταλαμβάνουν τα λαμπερά φώτα που αναβοσβήνουν και οι ήχοι των διαφημιστικών σποτ από την τηλεόραση ή οι γιγάντιες διαφημιστικές πινακίδες κατά μήκος των αυτοκινητόδρομων. Αυτή τη ζωή μας προσφέρει η υπάρχουσα κοινωνία, σε αυτήν την κοινωνία που ο παθιασμένος έρωτας και το μίσος καταπνίγονται από μια ανοχή που απαιτείται για τη διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης, μιας ανοχής που επιφέρει μια συνεχή καθημερινή σειρά ταπεινώσεων που εγγυώνται την παντοτινή εξάλειψη της ατομικότητας.

Η συνειδητοποιημένη ατομικότητα, λοιπόν, που θέλει να ζήσει σε πληρότητα πρέπει να είναι ικανή να κατανοήσει την ανάγκη για ολική καταστροφή του υπάρχοντος και συνεπώς και του ίδιου του εαυτού της(του οποίου μεγάλο μέρος συνιστάται από αυτόν τον κόσμο). Επίσης πρέπει να αντιληφθεί ότι αυτή η επανάσταση δεν θα έρθει από μόνη της. Για την ακρίβεια, το να κάθεται και να περιμένεις από την ιστορία να φέρει "την επανάσταση" είναι το ίδιο με το να συνεχίζεις να πράττεις, να σκέφτεσαι και να μιλάς με την λογική της σύγχρονης μετριοπάθειας, τη λογική του κεφαλαίου που θέλει να μας μετατρέψει όλους σε νούμερα για στατιστικές. Μια τέτοια επανάσταση το μόνο που θα καταφέρει θα είναι να αναπαράγει το υπάρχον, ίσως σε μια πιο ισότιμη μορφή. Ποιός, όμως, θα ήθελε να είναι ισότιμος με ένα μηδενικό;

Η συνειδητοποίηση ότι κάποιος δεν μπορεί να συνεχίζει να ζει ως μηδενικό και η επιλογή του να πράττει καταστροφικά ενάντια στη υπάρχουσα κοινωνική ευημερία, να επιτίθεται με όλο του το είναι, δίνουν το έναυσμα για την έναρξη της διαδικασίας της ολικής μετάλλαξης της ατομικότητας. Αφού έχει τεθεί σε εφαρμογή αυτή η απόφαση αντλεί την μοναδικότητα του καθενός, και επομένως μας απεγκλωβίζει από το όχλο των μηδενικών στον κόσμο της αναδημιουργίας.

³Σύμφωνα με το μύθο, όταν η Δηιάνερα υποπτεύθηκε πως ο Ηρακλής ερωτεύτηκε την Ιόλη, άλειψε με αίμα Κενταύρου το χιτώνα του. Ο Ηρακλής, φορώντας τον, καταλήφθηκε από τρομερούς πόνους και στην απόγνωση του συγκέντρωσε ξύλα στην κορυφή του όρους Οίτη, ενώ παρακάλεσε το Φιλοκτήτη να ανάψει την πυρά, πάνω στην οποία ανέβηκε και κήκε. Η Δηιάνερα μαθαίνοντας το γεγονός, αυτοκτόνησε.

Σε ένα ιδιόμορφο χάσμα

Σε ένα κοινωνικό τοπίο ποτισμένο από ρόλους και σχέσεις που μας επιβάλλονται, πώς μπορεί εκείνος που θέλει να είναι επαναστάτης να καταφέρει να εστιάσει στη δημιουργία της δικής του ζωής και να επιτεθεί έξυπνα και βίαια στους θεσμούς της κοινωνίας; Η διάχυση της βίας είναι κάτι το εύκολο, όταν κάποιος το επιθυμεί.

Είναι η αγωνία των παθιασμένων για ζωή, που αναζητούν συντρόφους, ώστε να μοιραστούν μαζί τους ό,τι δημιουργούν και αγαπούν, ολόκληρη τη ζωή τους ακόμα. Έτσι, γεφυρώνουν το χάσμα που η κοινωνία δημιουργεί μεταξύ των ατόμων. Συχνά, αυτό μεταφράζεται σε χρόνια αναζήτησης, εκείνων που κάποιος μπορεί να μοιραστεί τη φιλία, εκείνων των λίγων που οι κοινού τους στόχοι θα τους ενώσουν. Όμως, ακόμη κι όταν το χάσμα αμβλυνθεί, η εύρεση ενός ή δυο φίλων διαρκεί για λίγο, έπειτα οξύνεται ξανά. Ο πόνος, το σχίσσιμο της καρδιάς, η γνώση του ότι κάποιος είναι πάλι μόνος... Θλιμμένος διασχίζει το χάσμα, ακούγοντας μόνο την ηχώ από κάτι που δεν έχει ειπωθεί. Φαίνεται κάποιος να αποφεύγουν αυτήν την αγωνία. Μαθαίνουν πως να συμβιβάζονται, να επιθυμούν το εύκολο. Τα έργα της επιβίωσης και του κοινωνικού συνόλου τους παρέχουν τη μέγιστη ικανοποίηση. Δεν τους καταλαβαίνω αυτούς τους ανθρώπους. Μήπως τους ζηλεύω; Ορισμένες φορές, έως ότου θυμηθώ το επίπεδο ζωής στο οποίο αρκέστηκαν.

Ακόμη, όμως, αναζητώ τη συντροφικότητα, το αίσθημα του να μπορώ να μοιράζομαι στόχους- ιδιαίτερα έργα αμφισβήτησης. Το να παλέψεις την κοινωνία ολομόναχος είναι τρομακτικό και περιορισμένο, είναι μια θλιβερή υπόθεση. Καλύτερα δυστυχισμένος, παρά ένα ζωντανό πτώμα...

Η μουσική του ωκεανού

Η πολυφωνία του ωκεανού είναι ένας ήχος που σπάνια γίνεται κουραστικός. Αν και δε θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ούτε μελωδικός ούτε αρμονικός και οι ρυθμοί του απέχουν μακριά από τη σταθερότητα είναι ένας από τους πιο μουσικούς ήχους. Εκατό μέτρα μακριά και ο βρυχηθμός του απαλύνει και νανουρίζει. Όμως, κάποιοι άνθρωποι απλώς δεν μπορούν να καταλάβουν. Έρχονται στον ωκεανό και αμέσως επιβάλλουν τη βαβούρα τους μέσα στη νύχτα. Ανάβουν φωτιά, της οποίας οι φλόγες ξεπηδούν και χορεύουν στον ίδιο ακανόνιστο ρυθμό που τραγουδά κι ο ωκεανός. Έπειτα τα κρουστά.. Δε τα μισώ τα κρουστά. Παιγμένα καλά, με γούστο και αίσθηση για το περιβάλλον- τουλάχιστον μέσα σε ένα περιβάλλον με τόσο άγρια όντα όσο η θάλασσα και οι φλόγες- μπορούν να αποτελέσουν την πιο όμορφη μορφή έκφρασης της ανθρώπινης δημιουργικότητας. Μα ο απεχθής κρότος της βιομηχανοποιημένης μουσικής.. της τεχνολογίας.. των εργοστασίων.. καταστρέφει την ομορφιά ενός μέρους, όπως αυτό.

Χθες το βράδυ, ο ήχος των κρουστών ήταν ακριβώς αυτός-στερούνταν χάρης και πολυπλοκότητας, καμία ένδειξη αγάπης προς τον ωκεανό.

Αργότερα, ο ήχος βελτιώθηκε τεχνικά- είχα χάρη.. είχε πολυπλοκότητα- ακόμη όμως βίαζε τη μουσική του ωκεανού αντί να κάνει έρωτα με αυτή. Ως εκ τούτου, δεν ήταν καταπραϊντικό. Δεν μπορούσε να τον βοηθήσει στο να με νανουρίσει. Αναγκάστηκα τελικά να ζητήσω από αυτούς τους αναισθητους χίπηδες να μετριάσουν τους ήχους των κρουστών. Δεν μπορώ να αρνηθώ πως δεν το πραγματοποίησαν. Έτσι, και κάπως αδέξια άρχισαν να χαϊδεύουν τον ωκεανό και τη μουσική του, χωρίς να παρεμβαίνουν σε αυτή... και κατάφερα να ξεκουραστώ.

Θα μπορούσε να είναι πολύ πιο ενδιαφέρουσα, πολύ πιο όμορφη, αν εκείνοι που έπαιζαν μουσική υπό τους άγριους ήχους της φύσης, περνούσαν λίγο χρόνο ακούγοντας τους, τη μη ανθρώπινη μελωδία. Έτσι, θα κατάφερναν να αυτοσχεδιάσουν μέσα σε αυτούς , δίχως να προσπαθούν να τους πνίξουν ή να κυριαρχήσουν - είναι πολύ καλύτερο να προσπαθείς να αποπλανείς τους ήχους και να τους εντάσεις στη μουσική σου. Όχι, δηλαδή, πως είναι αναγκαίο, να παίζουμε πάντα κάτι σε σχέση με το περιβάλλον.. ακόμα και σε ένα άγριο τοπίο. Αλλά τα κρουστά, συγκεκριμένα, έχουν τη δυνατότητα να εξουσιάζουν, είναι πολύ απαιτητικά, και έτσι χρειάζονται προσεκτικό παίξιμο. Δεν εννοώ πιο σχεδιασμένο, εννοώ έναν πιο ήπιο αυτοσχεδιασμό.. Η πραγματική φροντίδα για τη μουσική και τους ήχους που την αγκαλιάζουν. Η μουσική, ίσως περισσότερο από κάθε άλλη δημιουργική προσπάθεια, δεν μπορεί να υπάρξει μόνη της. Αποτελεί κομμάτι του περιβάλλοντος. Μπορεί να κυριαρχήσει στη φύση, να χορέψει ή να παίξει μαζί της, να την αποπλανήσει -να γίνει ένα με αυτή. Είμαστε κυρίως συνηθισμένοι στη μουσική της εποχής: ηχογραφημένη, ψηφιακή .. Μα ακόμα και σε αυτές τις υψηλά βιομηχανοποιημένες μορφές της υπάρχουν βαθμοί στους οποίους κυριαρχεί.

Πιο πολύ προσβάλλομαι, όμως, όχι όταν εξουσιάζει στο περιβάλλον, μα όταν κυριαρχεί σε εμένα. Ο λόγος που σιχαίνομαι τα ρέιβ πάρτι στο δάσος ή τα κρουστά δίπλα στη θάλασσα, είναι γιατί επεμβαίνουν στο περιβάλλον μου, αναγκάζοντας με να ακούσω είτε το θέλω είτε όχι.

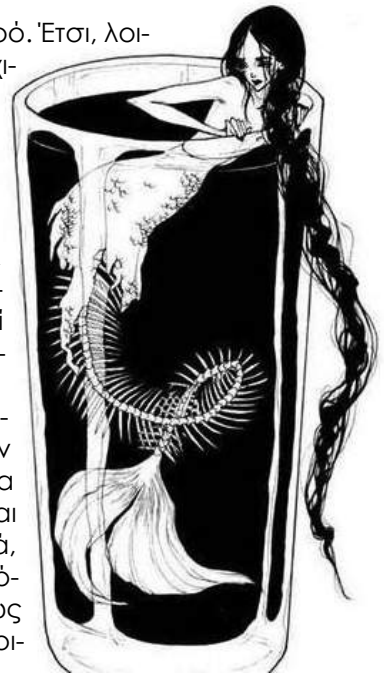
Πνιγμός...

Ένας θάνατος στον οποίο κάποιος, υπερνικάται ολοκληρωτικά, από μια φυσική δύναμη που αδυνατεί να πολεμήσει... Αλλά ποιος θάνατος δεν συμπεριλαμβάνει τέτοια δύναμη; Πιστεύω ότι ο πνιγμός έχει ιδιαίτερη σημασία, επειδή περικυκλώνει το θύμα, το εγκλωβίζει και παίζει μαζί του.

Πιο συγκεκριμένα, στη θάλασσα, είναι σαν η απεραντοσύνη να έχει "καταπιεί" αυτόν που πνίγεται, να τον έχει εξαπατήσει και να τον έχει μετατρέψει σε κομμάτι του εαυτού της. Σίγουρα υπάρχουν ομοιότητες με τον θάνατο από φωτιά, η οποία, επίσης, κατατρώει τα θύματα της, εκείνο, όμως, που της λείπει είναι η απεραντοσύνη της θάλασσας. Το θύμα έχει ελευθερία κίνησης που περιορίζεται μόνο από τον ίδιο το φόβο, τουλάχιστον μέχρι η ασφυξία να οδηγήσει στο χάσιμο των αισθήσεων. Όμως, όταν κάποιος πνίγεται, βρίσκει τον εαυτό του να γίνεται το παιχνίδι της θάλασσας, αναγκασμένος να συμμετάσχει στη ρευστότητα της κίνησης. Σίγουρα, θα προσπαθήσει να πολεμήσει τη μανία της. Αλλά ποιό το νόημα; Οι κινήσεις του υποτάσσονται στις επιθυμίες της, οι αγώνες του απλά οδηγούν σε εξάντληση και τελικώς σε αποδοχή. Τα ρεύματα, ο υγρός παλιρροιακός χορός καθοδηγούν το σώμα και το μετακινούν όπου αυτά θέλουν. Φαντάζομαι ότι το μυαλό κάποιου πλημμυρίζεται αργά από υδάτινα όνειρα και οδηγείται προς την αναπόφευκτη λήθη. Ποιός δε φαντάζεται εκείνον που πνίγεται ονειροπόλο και νωθρό;

Μην ξεχνάμε ότι είμαστε φτιαγμένοι κυρίως από νερό. Έτσι, λοιπόν, θα φαινόταν πως ένας τέτοιος θάνατος, τουλάχιστον στη φαντασία μας, είναι απλώς μια επιστροφή στην πηγή. Ίσως για αυτό αποδίδουμε ηρεμία και γαληνή στις τελευταίες στιγμές του πνιγμού. Έχω ακούσει ανθρώπους να μιλάνε για αυτό σαν να είναι γεγονός, επιστημονικά αποδεδειγμένο. Αλλά βεβαία, κανείς δεν είναι σε θέση να γνωρίζει. Οι πνιγμένοι δεν γυρνάνε πίσω να πουν την ιστορία των τελευταίων τους στιγμών. Οπότε, μια τέτοια "αλήθεια" πρέπει να κατανοηθεί ποιητικά, σαν αντανάκλαση της οπτικής μας για την θάλασσα και της δικής μας απαραίτητης ρευστότητας.

Είμαστε περίεργα πλάσματα. Επιθυμούμε... Χρειαζόμαστε... να ξεχωρίσουμε τους εαυτούς μας από την αιωνιότητα, να βρούμε τη δική μας μοναδικότητα και να χρωματίσουμε τους ατέλειωτους κόσμους μαζί της και με αυτόν τον τρόπο να τους κάνουμε δικούς μας. Αλλά, μια τέτοια αποστολή είναι τρομακτική. Και όσο περισσότερο οι κοινωνικές δομές αναπτύσσονται από εκείνους που έχουν την εξουσία στην προσπάθειά τους να κυρι-

αρχήσουν σε αυτήν τη διαδικασία, τόσο εμείς μετατρέπουμε τις προσπάθειες μας σε απλή αναπαραγωγή του κοινωνικού συστήματος που στραγγίζει την απεραντοσύνη του χρώματος και από αυτήν του την απεραντοσύνη, μας αφήνει με άψυχη ύλη και άψυχες ζωές.

Ύστερα, η έλξη του να χάνουμε τους εαυτούς μας για μια ακόμα φορά στην αιωνιότητα, να τους πνιγούμε, φέρνει στο προσκήνιο την αναγκαιότητα της θρησκείας. Της οποίας, ο παραλογισμός και η γελοιότητα έχουν αποκαλυφθεί ένα εκατομμύριο φορές, τόσο πρακτικά όσο και μέσω θεωρητικών προσεγγίσεων.

Όσοσο σε αυτήν τη δυστυχισμένη και χωρίς όνειρα εποχή, η απήχηση της αυξάνεται. Η οδύνη του να ζεις ως μια ξεχωριστή και μοναδική οντότητα, χωρίς την πιθανότητα το σύμπαν να έχει δημιουργηθεί καθ' εικόνα κάποιου. Το να χρωματίζεις την υπέροχη απεραντοσύνη από την όποια έχεις εξαχθεί, με την ομορφιά που βελτιώνει τον κόσμο και τη ζωή, κάνει τη λήθη ελκυστική. Και η λήθη που προσφέρεται από την θρησκεία, ο πνιγμός στα νερά της βύθισης, φαντάζει λιγότερο τρομακτική στους περισσότερους ανθρώπους, από ότι η απόλυτη και τελειωτική λήθη της αυτοκτονίας. Αυτοί, λοιπόν, που επιλέγουν να εθελουφλούν, εξαιτίας της θρησκείας, δεν είναι απλώς δειλοί, είναι προδότες τους ίδιους τους εαυτούς και όλων όσων πασχίζουν με την αυτοπραγμάτωση. Γιατί αυτή-παρολη την επική και ελατή μορφή της (ακόμα και στην προσπονητή πνευματικότητα, αυτός ο ύπουλος κλέφτης που κλέβει τον θαυμασμό από το φυσικό κόσμο και τον επικαλύπτει με πιστή, καταστρέφοντας έτσι την ρευστή και σπασμωδική ομορφιά του)-είναι μέρος του κοινωνικού συστήματος. Ενός συστήματος που έκλεψε τη δημιουργικότητα μας για να κατασκευάσει τον τερατώδη, γκρι εφιάλη που μας περιβάλλει, τον φρενοβλαβή πολιτισμό που αντικαθιστά τη δημιουργικότητα με παράγωγη, την ελεύθερη βούληση με δουλειά, την έντονη ζωντανή επικοινωνία με τεχνολογικό και γραφειοκρατικό διαλογισμό. Αυτό εξηγεί πως μια θρησκεία αποχαυνώνει: μας κάνει ανυποψίαστους στην αγωνιά της καταπιεσμένης μας μοναδικότητας και δημιουργικότητας, επιτρέποντας μας να ξεχάσουμε τη ζημία, χωρίς όμως, να τη θεραπεύουμε. Μας "μουδιάζει" στο σημείο που αποδεχόμαστε αυτήν και τα αίτια της, τον πολιτισμό στο σύνολο του. Μπορεί κάποιος να δει πως συγκεκριμένες μορφές αθεϊσμού- η μορφή του σταλινισμού και του μαοϊσμού, όσο και η ορθολογιστική μορφή του 19ου αιώνα που διαλαλήθηκε από τους αμερικανούς άθεους οπαδούς της Madelyn Murray O'Hare⁴- μπορούν να θεωρηθούν ως θρησκεία. Ο αθεϊσμός αποφεύγει την θρησκευτικότητα έχοντας υπαρξιακά ζητήματα που αντιτίθενται στην δογματική βάση-την ηθελημένη απόφαση άρνησης του θεού παρά την πιστή σε κανέναν θεό. Και η ηθελημένη άρνηση του θεού βασίζεται ακριβώς στην απόφαση να εξάγουμε τους εαυτούς μας από την απεραντοσύνη-που είναι η μάζα-και να ζήσουμε στην πλήρη μοναδι-

⁴ΣΤΜ: Η Madelyn Murray O'Hare ήταν αμερικανίδα άθεη ακτιβίστρια, η οποία ίδρυσε τον οργανισμό American Atheist, στον οποίο ήταν κ πρόεδρος από το 1963-1986. Επίσης, εξέδωσε τα πρώτα τεύχη του περιοδικού American Atheist.

κότητα της οντότητας μας, φέρνοντας το σύμπαν σε εμάς σα να είναι δικό μας. Έτσι, δημιουργούμε την ολότητα σε όλη την ποιητική ομορφιά της... η απόφαση του να τραβηχτούμε από τη θάλασσα, ώστε να μπορέσουμε να γνωρίσουμε και να αγαπήσουμε με την πληρότητα της δικής μας ιδιαιτερότητας, όπως μόνο όσοι αρνούνται να πνιγούν ξέρουν.

Δεν είναι σπάνιο σε ορισμένους αναρχικούς κύκλους να ακούμε κάποιους να αποκαλούν τη δράση ένστικτο. Αλλά, δεδομένου ότι τόσο λίγοι άνθρωποι σκέφτονται τι πραγματικά κάνουν, δε θα μπορούσε να υποστηριχθεί πως η πλειοψηφία δρα βάση των ενστίκτων; Ίσως αν υποθέσουμε πως τελικά έχουμε ένστικτα το σημαντικότερο είναι να πραγματώνουμε το εύκολο, ό,τι δηλαδή, περιέχει τη μικρότερη πρόκληση, ώστε να συμβιβαστούμε με την υπάρχουσα κοινωνία. Ωστόσο, οι υποστηρικτές του ενστίκτου καλούν τα άτομα να ανακαλύψουν τις επιθυμίες τους και να δράσουν βάση αυτών. Όμως, και αυτό είναι εξίσου παθητικό. Κάθε κοινωνία δημιουργεί στα άτομα επιθυμίες-και τον τρόπο που επιθυμούν – κατάλληλες για εκείνη. Αν κάποιος απλώς “ανακαλύψει” τις επιθυμίες του, ίσως τελικά ανακαλύψει πως είναι πλασματικές, ένα προϊόν κοινωνικής εκπαίδευσης και όχι πραγματικά δικές του.

Έτσι, ο αναρχικός που μιλά για την ελευθερία εκπληρώνει την επιθυμία του για παγωτό Ben and Jerry's σαν η επιθυμία να είναι κάτι διαφορετικό από τη συμμόρφωση με την κατανάλωση βασικών προϊόντων. Εμείς, που επιθυμούμε την καταστροφή της κοινωνίας και τη δημιουργία νέων τρόπων αλληλεπίδρασης, πρέπει να οπλιστούμε με συνείδηση, να δράσουμε, χωρίς να ακολουθούμε παθητικά. Οφείλουμε να γίνουμε οι δημιουργοί των ιδίων μας των επιθυμιών, να τις δημιουργούμε συνειδητά, μακριά από το καλούπι της κατανάλωσης. Υπό το πρίσμα αυτό, γίνεται εμφανές ότι ο αυτοματισμός έχει εισβάλλει στις ζωές μας και κατέχει κυρίαρχη θέση. Αρκεί μονάχα να παρατηρήσουμε τους δρόμους ταχείας κυκλοφορίας, τα γραφεία και τα εργοστάσια, τα εμπορικά κέντρα με τις γυάλινες βιτρίνες, για να δούμε πως ο αυτοματισμός δεν είναι επαρκής όσο υπάρχει η κοινωνία.

Δημιουργεί με μεγάλη ευκολία την κοινοτυπία της συνήθειας, την επανάληψη των προτύπων. Αυτό δε συμβαίνει για να απορρίψει το ενδεχόμενο μιας αντικειμενικής ευκαιρίας(ούτε για τη χρήση του αυτοματισμού ως ένα εργαλείο εκ των πολλών). Αντιθέτως, πραγματοποιείται, για να αναδείξει την αναγκαιότητα να την αδράξουμε με πλήρη ατομική συνείδηση και να αντιληφθούμε τη στιγμή, μα και τη μέθοδο με την οποία θα δράσουμε μέσα σε αυτήν με αυθόρμητη ευφυΐα.

Υπήρξαμε υπνοβάτες για πολύ καιρό. Ας ξυπνήσουμε τη χαρά της περιπετειώδους επαναστατικής ζωής.

Η ολότητα στο σκοτάδι

...το σκοτάδι έχει την μαγεία του. Ανοίγει πύλες της φαντασίας που υπό άλλες συνθήκες θα παρέμεναν κλειστές... Κατά καιρούς, νιώθω ότι η εξασθένιση της φαντασίας στις μοντέρνες κοινωνίες οφείλεται μερικώς στη βίαιη καταστροφή της νύχτας από τα τεχνητά φώτα. Γιατί, στο σκοτάδι, η γυμνή ευκρίνεια από όλα τα πράγματα που χαλάνε, οι άκαμπτες γραμμές, οι σκληροί διαχωρισμοί, εξαφανίζονται-η αναρχία ξεσπά, η έναρξη όλων των δυνατοτήτων-το θαυμάσιο εμφανίζεται στον κόσμο...

Το απόγευμα, έφυγα από τη σκοτεινή καφετέρια αναζητώντας τη νύχτα. Μην έχοντας ρολόι ή οτιδήποτε άλλο, ώστε να προσδιορίσω την ώρα, δε θα καταφέρω να δώσω ακριβείς χρονικούς προσδιορισμούς από εδώ και πέρα. Για την ακρίβεια, η "ώρα" αυτής της άσκησης είναι τόσο απροσδιόριστη για 'μένα όσο και εκείνη των ονείρων-και αυτή ήταν για μένα η γνωριμία μου με τη νύχτα, φέρνοντας την παθιασμένη ώρα των ονείρων σε αυτήν την αναζήτηση. Μα και πριν ξεκινήσω το ψάξιμο, καθόμουν στην καφετέρια, στη σκοτεινή ατμόσφαιρα που έμπλεκε τη μέρα με τη νύχτα. Το επίπεδο του φωτός δεν είναι διαφορετικό από εκείνο, κάτω από το οποίο διάβαζα αργά το βράδυ ως παιδί, μια χαμηλή λάμπα να πιέζει φως μέσα από μια μικρή χαραμάδα στην πόρτα της ντουλάπας μου. Αυτό ήταν κυρίως για να αποτρέψω τους γονείς μου από το να καταλάβουν πως διαβάζα εως αργά. Όταν η μητέρα μου το ανακάλυψε, μου φώναξε, ότι θα μείνω τυφλός. Παρόλα αυτά, είναι ακόμα το ίδιο ημίφως, που αφήνει χρώματα, σχήματα και σύνορα ακαθόριστα, που φαίνεται να διεισδύει τα καφέ, όπου οι περισσότεροι επιλέγουν για να γράψουν.

Άφησα, λοιπόν, τη σκοτεινή καφετέρια πίσω μου για να αναζητήσω τη νύχτα και βρήκα τον εαυτό μου μαρτύρα της φωτεινότητας του απογευματινού ήλιου. Κινήθηκα προς το πάρκο του Tower Grove και με καλώς όρισε ένα κρεβάτι από λουλούδια, στο οποίο βρήκα κάθε τόνο του μπλε του ουρανού-απο το ήπιο ίντιγκο που ξεκινά να απλώνεται όταν βασιλεύει ο ήλιος, μέχρι το πιο βαθύ μεταμεσονύκτιο μπλε που μπορεί να διακρίνει το μάτι, προκαλώντας έτσι μια ονειρώδη κατάσταση. Περιπλανήθηκα περαιτέρω μέσα στο πάρκο, όπου η μαυρίλα που υπήρχε στις τρύπες και τις κουφάλες των δέντρων με συνεπήρε. Μερικές ήταν ρηχές και έτσι όπως πλησίασα, τα μεσάνυχτα που έβλεπα από απόσταση σιγά σιγά μετατράπηκαν σε ένα προ-αυγής γκρι, αποκαλύπτοντας τα μυστήρια, δίχως όμως να τα διαλύουν. Άλλες, στο βάθος τους, διατηρούσαν το μαύρο των μεσονυχτίων, το απόλυτο μαύρο, που τυλίγει το άγνωστο. Ποιός ξέρει ποιά περίεργα μάτια μπορεί να φεγγοβολήσουν με το φως τους, από τα βάθη αυτών των σκοτεινών σπηλαιών της νύχτας; Παρακινήθηκα από αυτή την περιπέτεια, να αφήσω πίσω τα καταπατημένα μονοπάτια, και παρόλο που δεν είχε βρέξει για

μέρες, έβρισκα τα βήματα μου να βυθίζονται στο παχύ, μαλακό εδάφος. Και εδώ ακόμη η νύχτα με παρέσερνε στο μυστήριο της, το σύνορο ανάμεσα στο μαύρο έδαφος και τον ηλιόφωτο ουρανό.

Περιπλανήθηκα μέσα σε ένα άλσος από δέντρα με μεγάλο εύρος κλαδιών που δημιουργούσαν μια ζοφερή ατμόσφαιρα, μέσα από την όποια φιλτράρονταν το φως του ήλιου. Μέσα στην ομίχλη των σκιών, το σκοτάδι ξεθωριάζει σε φως. Κάποιος, λοιπόν, μπορεί να δει εξίσου καλά τη θολούρα της διαφοράς ανάμεσα στη μέρα και στη νύχτα-και ίσως στη λογική και στο πάθος, που για τους επαναστάτες είναι το ένα και το αυτό. Στα κοντά, ένα ζευγάρι πυκνών, χαμηλών θάμνων δημιουργούν μια βαθύτερη νύχτα, όχι ακριβώς μαύρη, αλλά όμως ένα σκοτάδι δύσκολο να διαπεραστεί, ένα μέρος όπου κάποιος μπορεί να φανταστεί ότι είναι γεμάτο από τα θηρία των ονείρων. Και ακόμα, η συνάντησή μου με ένα τέτοιο τέρας έδειξε τη θολότητα αυτών των διακρίσεων.

Περιπλανήθηκα σε μια μεγάλη, κατάφωτη από τον ήλιο, έκταση και μέχρι και εκεί βρήκα απομεινάρια της νύχτας. Μια κίτρινη πεταλούδα πέταξε από το γρασίδι και χόρεψε φευγαλέα με τον αέρα, τον ήλιο, τη ζωή... Και τί υπάρχει από τη νύχτα σε αυτό; Εδώ βρίσκω μια από τις δίκες μου νύχτες, μια νύχτα της παιδικής μου ηλικίας στην όποια ονειρεύτηκα. Στο εν λόγω όνειρο, με κυνηγούσαν δυο άντρες για να με σκοτώσουν. Ο ένας ήταν ένας γερός σε αναπηρικό καροτσάκι-με το καροτσάκι μπορούσε να κινηθεί με μεγάλη ταχύτητα και ήξερα ότι ήταν πολύ πλούσιος και δυνατός. Ο άλλος ήταν ο βοηθός του, ένας ψήλος άντρας με μακριά πόδια που έτρεχε σαν τον άνεμο. Τελικά, με στρίμωξαν σε μια γωνία σε υπόγειο στάδιο, όμως παρόλα αυτά, φωτιζόταν από τον ήλιο. Ήταν σα μια ακρόπολη στην αρχαία Ελλάδα. Δεν μπορούσα να ξεφύγω, οπότε η μονή μου επιλογή ήταν να γυρίσω τη δύναμη του ονείρου μου ενάντια στους δολοφόνους μου. Με μια κίνηση του χεριού, τους μετέτρεψα σε άκακες και ευχάριστες κίτρινες πεταλούδες. Σήμερα, όπως αναζητούσα τη νύχτα, μια από αυτές επέστρεψε, μέσα από το φωτεινό απογευματινό ήλιο, για να μου θυμίσει εκείνο το όνειρο, πηγαίνοντας με περισσότερο από 35 χρόνια πίσω.

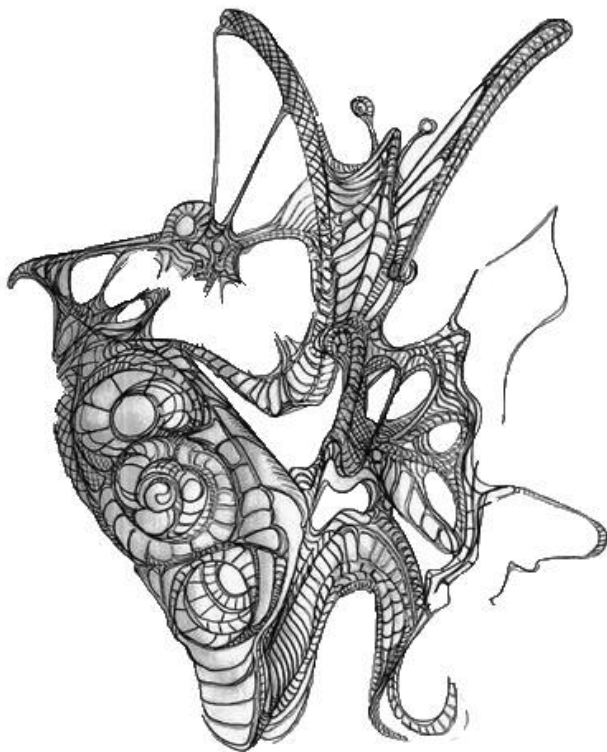
Κοιτώντας μπροστά, είδα μια ιδιαίτερα σκοτεινή περιοχή. Περιπάτησα προς τα εκεί. Ήταν ένα μικρό άλσος από βελανιδιές και κερασιές. Η βελανιδία έμοιαζε να "κρατά" τη νύχτα πολύ περισσότερο από τα υπόλοιπα δέντρα. Η σκιά εκεί ήταν πιο σκούρη και αυτό ήταν που με τράβηξε. Όπως πλησίαζα το άλσος, παρατήρησα ότι οι σκιές στα φύλλα της βελανιδιάς ήταν αρκετά σκούρες, από απόσταση φαινόταν σχεδόν μαύρες και με απότομο περίγραμμα. Πηγαίνοντας πιο κοντά, διατήρησαν το έντονο σκοτάδι τους, παρόλο που φώτισαν κάπως προς το σκούρο γκρι. Όμως, η αιχμηρότητα εξαφανίστηκε, καθώς το όριο ανάμεσα στο σκοτάδι και το φως μετατρεπόταν σε διαβάθμιση. Ακόμα, μένει να αναρωτηθεί κανείς, αν η ικανότητα της βελανιδιάς να κρατήσει την νύχτα κατά τη διάρκεια

της μέρας, είναι μια όψη του μυστήριου της, που έχει οδηγήσει ορισμένες κουλτούρες να πιστεύουν στις μαγικές της ιδιότητες.

Άφησα το άλσος, υποθέτοντας ότι υπάρχει και άλλο εκεί κοντά. Περνώντας κάτω από ένα δασάκι, μια έντονη μάζα μαύρου μου τράβηξε το μάτι. Πλησίασα για να βρω ένα λασπωμένο περιοδικό που λεγόταν Outlook. Δεν ξέρω τίποτα για αυτό και παραήταν λασπωμένο για να το ερευνήσω, αλλά το εξώφυλλο ήταν μαύρο με κάτι που φαινόταν να είναι ένας πολύχρωμος κομήτης (μπλε, ίντιγκο, μωβ, σκούρο λιλά και πράσινο) που πέφτει από τον έναστρο ουρανό. Μερικά βήματα αργότερα βρήκα ένα ζευγάρι γυαλιά με σπασμένο σκελετό. Τί προοπτική θα μπορούσαν να προσφέρουν; Τί πολύχρωμους κομήτες να πετάνε μέσα στην νύχτα; Ποιός τα είχε φέρει εδώ και σε ποια περιπέτεια; Τα πήρα μαζί μου. Όχι πολύ αργότερα, συνάντησα ένα κίτρινο πεσμένο φύλλο από τζίνγκο, που αμέσως έγινε η δεύτερη πεταλούδα του ονείρου μου. Ακριβώς διπλά του βρήκα ένα μάτι της νύχτας, σκούρο καφέ(σχεδόν μαύρο) και η ιριδα του ανοιχτό γκρι(σχεδόν άσπρο). Ήταν προφανώς κάποιου είδους κάστανο, αλλά για έμενα ήταν το μάτι της νύχτας- το μάτι μέσα από το οποίο κάποιος βλέπει τον κόσμο που ονειρεύεται.

Όπως γυρνούσα σπίτι, το μυαλό μου παρέμεινε στην κατάσταση ονειροπόλησης που προκάλεσε η άσκηση. Συνέχισα να βλέπω τη νύχτα σε όλες τις χαραμάδες της μέρας.

Περιμένοντας την απογείωση

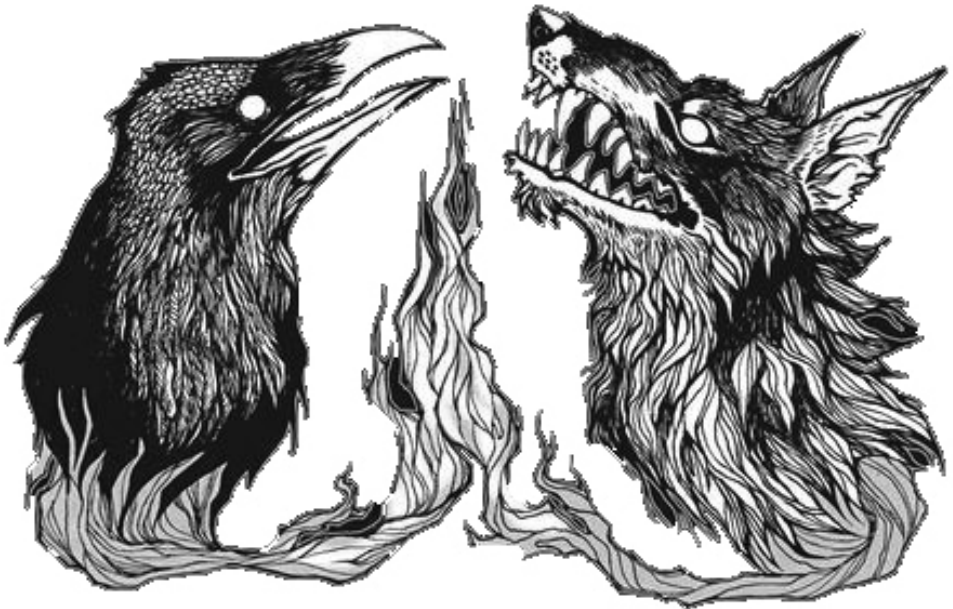
Η νύχτα ενδείκνυται μεγάλη. Αυτός ο παράξενος κόσμος της αναμονής... Περιμένουν να μεταφερθούν... Να μεταφερθούν πίσω...

Όταν κάποιος αισθάνεται άστατος , όταν οι οριστικές κάποιου αποφάσεις βρίσκονται στα όρια της αποσύνθεσης μέσα στο ομιχλώδες τοπίο ασταθών προτιμήσεων... .. Αλλά το όνειρο, αυτό είναι το βασίλειο της νύχτας. Ειδικά μιας νύχτας , όπως αυτή, σε μια ουτοπία, ένα τερατώδες άγονο τοπίο εμπορίου και μεταφοράς. Έπειτα από μια μέρα μετάβασης κι ένα βράδυ ανήσυχου ύπνου. Μα δεν υπάρχει χώρος για τον ύπνο, την ονειροπόληση την αντικαθιστούν τα όνειρα. Όμως, ακόμη κι αν οι ακτίνες του ήλιου φωτίζουν, το φύσημα του ανέμου και οι σκοτεινές μου επιθυμίες παλεύουν την ανάγκη μου να κοιμηθώ. Δεν είμαι ένας ήσυχος άνθρωπος, κάποιος ευχάριστος ή πεπεισμένος να ακολουθήσω τη θέληση των θεών. Όχι, βρίσκομαι σε πόλεμο με τον κόσμο και την κοινωνία, αλλά και με τον εαυτό μου και όσους αγαπώ περισσότερο. Ένα τερατούργημα, ένας επιβάτης. Αλλά παραδόξως τόσο ήρεμος...

Που έγκειται τελικά η αποτυχία μας; Στο φόβο της σύγκρουσης, της αταξίας. Στην επιθυμία να κρατήσουμε τις ζωές μας ήρεμες και τακτοποιημένες σε τάξη. Ειρηνικές και εύκολες. Ισχυριζόμαστε ότι θέλουμε να σπείρουμε το χάος μέσα στην κοινωνία, σε κάθε εξουσία, σε κάθε κανόνα. Ισχυριζόμαστε πως θέλουμε την εξέγερση, την αναρχία. Κι όμως, φοβόμαστε την ένταξη των άγριων αυτών δυνάμεων στις ζωές μας, αναζητούμε τον εύκολο δρόμο, το δρόμο της διπλωματίας και του τακτικισμού, της "καταστολής" και της αυτό- λογοκρισίας. Τα πάθη και οι επιθυμίες μας τρομάζουν το γαμημένο εαυτό μας. Ευχόμαστε να μπορούσαμε να πετύχουμε τη ρηχότητα των ατόμων που είναι ευχαριστημένοι με ένα Ben n Jerry's, τους Simpsons και τις μετριοπαθείς σχέσεις, μια χλιαρή αγάπη , φιλίες βασισμένες στη συντροφικότητα της αμοιβαίας ταπείνωσης και της ασεβούς ανοχής και στις καθημερινές συναντήσεις που δημιουργούν μια μπανάλ επιβίωση. Και μειώνουμε τους εαυτούς μας σε αυτό το επίπεδο, στην πράξη, στη ζωή μας. Είναι ασφαλέστερο, ευκολότερο...

Μα μέσα μας ακόμη καίμε και φλεγόμενοι υποφέρουμε αγωνιώντας. Γινόμαστε σκυθρωποί και οξύθυμοι, καταθλιπτικοί και επιρρεπείς στην οργή που μαίνεται. Στις μεθυσμένες κρίσεις, τα πάθη που έχουμε δέσει σε ζουρλομανδύα, προκειμένου να κρατήσουμε τη δική μας ειρήνη να αποδράσει από τη φυλακή, παραμορφωμένη και τερατώδης. Και το πρώι, βρισκόμαστε να απολογούμαστε και να μαζεύουμε τα κομμάτια από τα ερείπια που έχουν απομείνει από τον απόηχο των τερατωδών παθών. Και τα πάθη κλειδώνονται ξανά στην περαιτέρω παραμόρφωση. Μετανιώνουμε αυτές τις μικρές διαταραχές, τις σύντομες αναταραχές και ακόμα, ισχυριζόμαστε πως επιζητούμε ακόμη μεγαλύτερες. Ξέρουμε πραγματικά τί θέλουμε; Έχουμε πραγματική διαύγεια, μια ιδέα, ώστε να

βυθίσουμε τη ζωή μας σε μια αυτό-δημιουργούμενη καταιγίδα; Μπορούν εκείνοι που φοβούνται και απολογούνται, για τις μικρές αναταράξεις, να καταστρέψουν την παρούσα κοινωνική δομή; Μπορούμε να καταστρέψουμε την ολότητα αυτού που μας κρατάει από το να διατηρήσουμε την πληρότητα των ζωών μας ως το θαυμάσιο χάος που δημιουργούμε από μας για 'μας;

Η τερατώδης πτοχή της αγάπης

(Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε όταν ήμουν παράφορα ερωτευμένος με ένα άτομο που δεν αισθάνονται το ίδιο προς το μέρος μου. Είναι μια έκφραση των συναισθημάτων μου εκείνο το διάστημα και θα πρέπει να διαβαστεί ως τέτοια.)

Όταν κάποιος είναι ερωτευμένος, μια φλογερή καταιγίδα μαίνεται στο εσωτερικό του, μια θύελλα έντονης επιθυμίας που αποτελεί μια μορφή τρέλας. Αυτό το τεράστιο πάθος που επεκτείνεται είναι υποτιμημένο σε αυτήν την κοινωνία. Στερείται την ένταση και τη σκληρότητα που δίνει η αληθινή παθιασμένη αγάπη όταν βιώνεται στο έπακρο.

Δεδομένου ότι η σκληρότητα αυτού του πάθους είναι στοργική, δε θέλει να βλάψει για χάρη και μόνο της βίας. Έτσι, όπως ακριβώς αυτή η αγάπη δεν είναι συναισθηματικά ρομαντική, αυτή η σκληρότητα δεν είναι Σαδιστική. Ο Sade⁵ απεικόνισε μια σκληρότητα που ήταν σεξουαλική και είχε ως στόχο την υλοποίηση της επιθυμίας, αλλά αυτή η επιθυμία, και ως εκ τούτου, αυτή η σκληρότητα ήταν χωρίς αγάπη. Ενώ, μερικοί από τους χαρακτήρες στα μυθιστορήματα του απεικονίζονται ως μοναδικές προσωπικότητες, δεν αντιμετωπίζουν τα θύματα τους έτσι ή δε φαίνεται να ενδιαφέρονται ιδιαίτερα να γνωρίσουν το άλλο πρόσωπο. Απεικονίζονται θέλοντας μόνο δύο πράγματα από τους άλλους: πρώτα απ' όλα, τη σεξουαλική ικανοποίηση, και σε δεύτερο χρόνο, υλικό κέρδος, που καθιστά τη συνέχιση της ασχολίας τους ευκολότερη. Η ιδέα, ότι "τα θύματα" μπορεί, επίσης, να είναι ατομικότητες που επιθυμούν να ζήσουν και να απολαύσουν στην ολότητα την ύπαρξη τους, απουσιάζει από τα κείμενα του. Η πιο κοντινή προσέγγιση σε αυτό είναι φιλίες ιδίου συμφέροντος, μεταξύ ατόμων, τα οποία έχουν μοναδικό κοινό το ίδιο είδος της σκληρής, χωρίς αγάπη σεξουαλικότητας και συνειδητοποιούν ότι μπορούν να αλληλοβοηθηθούν, ώστε να εκπληρώσουν αυτή τους την επιθυμία.

⁵Ο Ντονασιέν Αλφόνς Φρανσουά Κόμης ντε Σαντ , ευρύτερα γνωστός ως Μαρκήσιος ντε Σαντ επικαλούμενος από τους θαυμαστές του ο «Θεϊκός Μαρκήσιος», ήταν Γάλλος συγγραφέας και φιλόσοφος με ηδονιστικές, κυρίως, και αθεϊστικές θεωρήσεις, που κατέστη περιώνυμος για την γενετήσια διαστροφή της απόλαυσης του εκδηλούμενου φόβου, τρόμου και πόνου που προκαλούσε στις συντρόφους του, όπου και εκ του τίτλου του η καθιέρωση του όρου σαδισμός. Τα έργα του περιέχουν ακραίες μορφές ερωτικών πρακτικών και συχνά οι περιγραφές του κινούνται μέσα στα όρια της πορνογραφίας. Εξαιτίας της προκλητικής γραφής του και των ιδεών του πέρασε είκοσι εννέα χρόνια έγκλειστος σε άσυλα και σωφρονιστικά ιδρύματα.

Ο εγωισμός της παθιασμένη αγάπης είναι ένα διαφορετικό είδος εγωισμού. Επιθυμεί τον άλλον ως σύνολο, ως μια μοναδική οντότητα. Ενώ, μια τέτοια επιθυμία σίγουρα δεν μπορεί να χωρέσει σε μια καπιταλιστική κοινωνία, επίσης, δεν μπορεί να κομμουνιστοποιηθεί, γιατί βάση της είναι τα όντα ως ατομικότητες. Η σκληρότητα της αρνείται να βλάψει το αγαπημένο της πρόσωπο, επειδή θέλει να το έχει στο σύνολό του, και όχι μόνο ένα μέρος απο αυτό. Αλλά, αυτή η σκληρότητα δεν είναι ταπεινωτική, όπως η σφοδρή επιθυμία του Sade (τα θύματα στα μυθιστορήματα του ποτέ δεν παρουσιάζονται ως ανθρώπινα όντα), μάλλον είναι η αποφασιστικότητα να λάβει πλήρως την μοναδικότητα του άλλου και να την κάνει δική του ...

Το δικό μου πάθος την παρούσα στιγμή δείχνει μια άλλη πτυχή της σκληρότητας της παθιασμένης αγάπης. Δε βλέπω πώς μπορώ να το εκπληρώσω, πώς μπορώ να το φέρω εις πέρας. Όμως, επιθυμώ αυτήν την ένταση, αυτήν την φλόγα που θα μπορούσε να είναι πιο όμορφη και πιο τρομακική και από την πιο έντονη ψυχεδελική εμπειρία και είμαι πρόθυμος ,στην πραγματικότητα αποφασισμένος, να θέσω τον εαυτό μου μέσα από ό,τι είναι απαραίτητο για να κρατηθεί αυτό το πάθος ζωντανό. Έτσι, είμαι σκληρός με τον εαυτό μου.

Μερικοί θα τρομάζουν με τη σύνδεση της αγάπης με τη σκληρότητα, ακριβώς όπως μερικοί φοβούνται τη σύνδεση του παιχνιδιού με τη βία. Αλλά, ο παθιασμένος σεξουαλικός έρωτας διαφέρει από τη φιλία, διότι βασίζεται στη διαφορά και σε μια ποιητική συγκρουσιακή μορφή. Η φιλία προκύπτει από την αναγνώριση των ομοιοτήτων, των αμοιβαίων ενδιαφερόντων. Φυσικά, οι φίλοι μπορούν, επίσης, να απολαύσουν τη μοναδικότητα του άλλου, τις διαφορές μεταξύ τους, αλλά αυτό δεν είναι η βάση της φιλίας. Στην αγάπη, από την άλλη πλευρά, είναι ακριβώς η διαφορά που συναρπάζει, αυτή η μοναδικότητα του άλλου. Αυτό συμβαίνει, γιατί αυτό το πάθος παίρνει τη μορφή μιας επιθυμίας να καταπιούν, να καταναλώσουν τον άλλον και να καταναλωθούν από αυτόν. Είναι μια επιθυμία να αυξήσουν τον πλούτο της ύπαρξής τους. Αλλά, ταυτόχρονα, προσπαθούν να κρατήσουν τον εαυτό τους διαφορετικό. Και ο καθένας επιθυμεί τη διατήρηση της μοναδικότητας του άλλου... Έτσι, ο εραστής είναι αντιπάλος του εαυτού του, καθώς και του αγαπημένου του. Είναι αυτή η σύγκρουση που είναι συνυφασμένη με την παθιασμένη αγάπη - αυτή η σύγκρουση εντός και μετα-

ξύ των εραστών - από την οποία προέρχεται μια πρωτόγνωρη μορφής χαράς και ευχαρίστησης.

Όταν ένας εραστής χάνει τον εαυτό του στον άλλον, αυτή η σύγκρουση τελιώνει. Η αγάπη χάνει το πάθος της και γίνεται κυρίως μια συνήθεια άνεσης και τεμπελιάς. Αυτό διαφέρει από την κατάσταση στην οποία εραστές γίνονται φίλοι (ή το αντίθετο). Σε αυτή την τελευταία περίπτωση, μια νέα διάσταση μπαίνει στο παιχνίδι. Η παθιασμένη απόλαυση της διαφοράς, της ετερότητας, χορεύει με την πιο λογική απόλαυση του αμοιβαίου ενδιαφέροντος, των απολαύσεων της ζωής από κοινού, μια διαλεκτική της έντασης και της ευκολία, του φλογερού πάθους και της τρυφερότητας. Όλη η σκληρότητα είναι ακόμα εκεί, αλλά αναμειγνύεται με συντροφικότητα.

Να αρνηθείς τη σκληρότητα είναι σα να απορρίπτεις το πάθος και την ένταση του έρωτα. Η πράξη της ίδιας της αγάπης αντανakλά αυτή τη σκληρότητα και τη σύγκρουση που είναι η βάση της. Ο έρωτας θυμίζει πάλη ή επίθεση. Όσο πιο παθιασμένος τόσο πιο βίαιος. Πιάσιμο, τσίμπημα, γρατσούνισμα, δάγκωμα όλα μπαίνουν στο παιχνίδι, στη φυσική προσπάθεια να καταναλώσουν τον άλλον. Αλλά, συγκρίνοντας αυτό με το σεξ, όπως απεικονίζεται στην πορνογραφία: τα σώματα μετά βίας αγγίζουν το ένα το άλλο, παρά μόνο στο βαθμό που απαιτείται για την επαφή των γεννητικών οργάνων. Αυτό δεν έχει σχέση με πάθος, είναι απλά μια μορφή ευχαρίστησης και ένα μέσο αυνανισμού. Στον Sade, υπάρχει η σκληρότητα του πάθους, αλλά χωρίς αγάπη. Αν κάποιος είναι θύμα, τότε απλά βιάστηκε και βασανίστηκε μέχρι θανάτου - χωρίς σύγκρουση, απλά απόλυτη κυριαρχία. Όσο τερατώδης μπορεί να είναι η σφοδρή επιθυμία του Sade, η βία του δεν μπορεί να συγκριθεί με εκείνη της παθιασμένης αγάπης. Η λαγνεία του μπορεί να καταστρέψει την παθητικότητα, την αδυναμία και την αυτό-θυσία, αλλά δεν καταστρέφει πολιτισμούς, δεν καταστρέφει γαλαξίες, δεν κάνει το μυαλό να μοιάζει με φλεγόμενο ανεμοστρόβιλο πόθου. Ο Sade γράφει για την πολιτισμένη έκφραση της λαγνείας των ζώων. Ο ψυχρός υπολογισμός είναι η πολιτισμένη πτυχή, η σκληρή ακολασία είναι η πτυχή των ζώων. Σωστά επισημαίνει ότι τα ανθρώπινα όντα είναι ζώα και ότι, ως εκ τούτου, η σεξουαλικότητά τους είναι ζωώδης. Αλλά, είναι εξίσου σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι ουσιαστικά δεν είμαστε ενστικτώδη ζώα. Οι σχέσεις μας και οι αλληλεπιδράσεις μας δεν είναι γενετικά καθορισμένες. Αυτό είναι που κάνει παράξενες τις σεξουαλικές περιγραφές από τον Sade, καθώς και τις σελίδες των περιοδικών πορνογραφίας. Επίσης, είναι αυτό που κάνει την εκρηκτική μάχη του έρωτα δυνατή και ονειρική. Μπορούμε να πάμε πέρα από την απλή καλοπέραση και πέρα από την ωμή σκληρότητα του Sade, μπορούμε να μάθουμε να επιθυμούμε την απόλυτη απρόσιτη διαφορά, την απαράβατη μοναδικότητα κάποιου με τέτοια ένταση και πάθος, που θα προσπαθήσουμε να αγγίξουμε αυτήν την μοναδικότητα και με αυτήν να διεισδύσουμε στον άλλον. Αυτή η επιθυμία είναι αυτό που αισθάνομαι ως παθιασμένη, ερωτική αγάπη. Είναι μια τρέλα, μια αγριάδα που φέρνει τον άλλον στα άκρα του. Και αυτό είναι μια ευχαρίστηση χωρίς την οποία η ζωή δεν θα άξιζε.

Σε σχέση με την συγκρουσιακή φύση του έρωτα, η ευχαρίστηση που βρίσκεται στην ανεκπλήρωτη αγάπη μπορεί να γίνει καλύτερα κατανοητή. Όταν η αγάπη δεν είναι (ή δεν μπορεί να γίνει) αμοιβαία, η σύγκρουση μεταξύ του ερα-

στή και του αγαπημένου του είναι σε αιχμή που μπορεί, για τον πρώτο, να προσθέσει περισσότερο λάδι στη φωτιά από ότι θα έκανε το αμοιβαίο πάθος. Έρχεται αντιμέτωπος με το αδύνατο, με ό,τι δεν μπορεί να είναι. Ένα είδος τρέλας επικρατεί, μια εσωτερική σύγκρουση που σχίζει τον εραστή σε κομμάτια, τα οποία, όμως, δε θα εγκαταλείψει, με οποιοδήποτε κόστος. Να είναι ευχαριστημένος, χαρούμενος, ικανοποιημένος ... αλλά χωρίς το πάθος, την ένταση, τη σύγκρουση ... χωρίς τον αγαπημένο του ... Αυτό ο εραστής δεν μπορεί να το ανεχτεί, επειδή ένα μυαλό και μια καρδιά, τόσο παθιασμένα, θα βρουν τη μετριότητα στα συναισθήματα που προήλθαν από την απόσβεση μιας ανυπόφορης φλόγας. Καλύτερα η αγωνιώδης χαρά του να αγαπάς κάποιον.

Όταν μιλάω για τη διαφορά, ως βάση της παθιασμένη αγάπης, θέλω να καταστήσω σαφές ότι δεν είμαι μιλάω για το φύλο. Είναι αλήθεια ότι είμαι ερωτευμένος με μια γυναίκα και αυτό παίζει κάποιο ρόλο στην έλξη μου, αλλά δεν είναι αυτή η αιτία της παθιασμένης μου αγάπης. Άλλωστε, δεν ελκύομαι από όλες, ή από τις περισσότερες, γυναίκες (και έχω βιώσει έλξη για ορισμένους άνδρες). Αν η διαφορά για την οποία μιλούσα ήταν τόσο ρηχή, θα ερωτευόμουν με κατηγορίες, όχι με άτομα. Η διαφορά για την οποία μιλώ είναι η μοναδικότητα του προσώπου με το οποίο είσαι ερωτευμένος, αυτό που είναι και κανείς άλλος δε θα μπορέσει να είναι. Αυτό είναι αδύνατο να περιγραφεί με λόγια - μόνο ποιητική γλώσσα μπορεί να αρχίσει να φλερτάρει με την κατανόηση αυτής της διαφοράς, όπως ακριβώς και μόνο ποιητική γλώσσα μπορεί να έρθει κοντά στην έκφραση των πραγματικών συναισθημάτων του θαυμάσιου αυτού πάθους, αυτή την όμορφη ανταγωνιστική σχέση που γνωρίζουμε ως αγάπη. Η ποιητική χρήση της γλώσσας έχει μια ματαιότητα που μπορεί να συγκριθεί με την ματαιότητα της αγάπης. Κανείς δεν μπορεί να γράψει συμβόλαια ποιητικά, ακριβώς όπως κανείς δεν μπορεί να είναι ερωτευμένος λόγω συμβολαίου. Αυτό είναι ο λόγος που ο γάμος και άλλοι φορμαλισμοί της αγάπης είναι παράλογοι. Αυτό που προσπαθούν να τοποθετήσουν σε καλούπια δεν μπορεί να σχηματοποιηθεί, επειδή είναι ένα πάθος, μια καταιγίδα που χτυπά ξαφνικά και μπορεί να τελειώσει όσο ξαφνικά άρχισε. Είναι αλήθεια ότι η συνειδητή θέληση ενός ατόμου μπορεί να επηρεάσει τις επιθυμίες κάποιου άλλου και ακόμη, σε κάποιο βαθμό, να τους κατευθύνει, αλλά δεν μπορεί να τους κυριεύσει πλήρως και η αβεβαιότητα θα παραμένει ένα μέρος του θαύματος ενός παθιασμένου έρωτα. Μέσα στην ένταση της επιθυμίας που κρύβεται στην παθιασμένη αγάπη, η φλόγα της άγριας ανθρώπινης φύσης θα καίει αέναη.

Η ζωή στο έπακρο

Είναι αλήθεια ότι στα σαράντα-κατι χρόνια που κουβαλάω, έχω ζήσει περισσότερα από ότι η πλειονότητα των ανθρώπων στις εξελιγμένες καπιταλιστικές κοινωνίες. Μερικοί θα πουν ότι πρέπει να καμαρώνω ή τουλάχιστον να βρω παρηγοριά σε αυτό. Έχω σίγουρα αρνηθεί τους ρόλους που προοριζόταν για εμένα, έχω αποφύγει επιμελώς τη δουλειά, έχω παίξει, έχω ευχαριστηθεί ομορφιές, απολαύσεις, περιπέτειες που πολλοί άλλοι δε θα τολμούσαν να ανακαλύψουν. Αλλά, στην πραγματικότητα τι ακριβώς σημαίνει όλο αυτό όταν δεν έχω ζήσει-ουτε στο ελάχιστο-όσο έντονα, ολοκληρωμένα και όμορφα επιθυμώ;

Το να συντηρείσαι από το κράτος (δεν είμαι ηθικολόγος-αλλά στη σημερινή κοινωνία, ποιος δεν είναι εξαρτώμενος από το κράτος και το κεφάλαιο;) ή ακόμη το να είσαι τεμπέλης είναι μια επιλογή. Εκείνο που με ενοχλεί, όμως, είναι πως πάντοτε αυτή η επιλογή κινείται μέσα στα όρια της ασφάλειας. Είναι κάτι που ο άνθρωπος χρειάζεται για να εγγυηθεί την επιβίωση του, την επιβίωσης που επιβάλλεται μέσα από αυτήν την κοινωνία-σαν κάτι ξεχωριστό και ενάντιο στην ζωή. Βέβαια, είναι αρκετά εύκολο να αποφύγεις την παγίδα του επιδόματος, ακόμα και αν το εισπράτεις. Αν κάποιος έχει συνειδητοποιήσει την παγίδα, έχει αποσαφηνίσει και την έννοια της φυσικής επιβίωσης. Δυστυχώς, εγώ αναπτύσσω αργά αυτού του είδους τη διαύγεια, η οποία επέρχεται από λάθη που έχω κάνει. Υπήρξαν φορές που διάλεξα την επιβίωση από τη ζωή, χωρίς να το συνειδητοποιήσω, με αποτέλεσμα τη δυσσάρεσκεια -και κατά καιρούς τον αποπροσανατολισμό.

Είναι εύκολο να κατηγορούμε τις παρούσες κοινωνικές συνθήκες για το κενό στις ζωές μας. Σίγουρα, ο τρομακτικός, αποξενωμένος κόσμος του καπιταλισμού, της βιομηχανίας, του κράτους... οδηγούν την ύπαρξη σε μια μόνιμη μιζέρια. Αυτός είναι ο λόγος που οι αληθινά ζωντανοί οφείλουν να δείξουν ηρωική απείθεια απέναντι της. Αλλά, έχω συνειδητοποιήσει ότι ένα μεγάλο μέρος της δυσσάρεσκειας μου πηγάζει από την έλλειψη θάρρους-απο το να υποχωρώ συχνά μπροστά στις πιο παράτολμες επιθυμίες μου-από το να έχω ζήσει το μεγαλύτερο κομμάτι της ζωής από ότι ολόκληρη τη ζωή. Καλύτερα, όντως, από την αθάνατη ύπαρξη, αποδεκτή από πολλούς, η οποία εμφανώς δεν είναι αρκετή.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, "μη δουλέψεις ποτέ!". Είναι πρόταγμα ζωής, αλλά όχι σα μια ηθικολογική έννοια με βάση την οποία, κάποιος καταδικάζει οποιονδήποτε έχει δουλειά, έστω και για μια στιγμή, ακόμα και όταν είναι μια προσωρινή κατάσταση. Προκειμένου, δηλαδή, να ζήσει μια ζωή γεμάτη περιπέτειες και να επιτεθεί στην κοινωνία της εργασίας και της πληρωμής.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες φαίνεται ότι, πολύ συχνά, η άρνηση εργασίας καταλήγει στο να συγχέεται με την αποφυγή της απόκτησης εργασίας. Η αντίθετη πλευρά του "μη δουλέψεις ποτέ!" – "ζήσε τη ζωή σου στο έπακρο"- μοιάζει να έχει ξεχαστεί. Σε αυτή την τελευταία κατακραυγή υπάρχει ο υπαινιγμός της δημι-

ουργίας σχεδίων και αλληλεπιδράσεων, από περιπέτειες και απολαύσεις, που ουσιαστικά δομούν τη ζωή και μπορούν να αποκτηθούν χωρίς την εργασία. Αυτό προχωράει πέρα από τη μερική αποφυγή της, που πολύ συχνά φαίνεται να μη σημαίνει τίποτα παραπάνω από τη συλλογή κουπονιών φαγητού, συσσίτια, εξερεύνηση κάδων, φτηνό αλκοόλ και χόρτο. Μια ύπαρξη ελεεινή και που σε μεγάλη κλίμακα συνεχίζει να στηρίζει τη μηχανή της εργασίας. Μόνο αν ο χρόνος, που κερδίζεται από αυτούς τους τρόπους, αξιοποιηθεί για την εύρεση στόχων που αφορούν την καταστροφή της εργασίας και της κοινωνίας... Μιας κοινωνίας που βασίζεται σε αυτήν (την εργασία) και αποτρέπει το άτομο από την ανακάλυψη νέων τρόπων ζωής. Μιας κοινωνίας που στηρίζεται στην απλή επιβίωση, κι όχι στην επιθυμία για πληρότητα. Μιας κοινωνίας που αποτελεί τροχοπέδη της επανάστασης.

Τα επιδόματα και οι φιλανθρωπίες φαίνεται να οδηγούν τέτοιου είδους καταστάσεις προς τη λήθη. Η νωθρότητα είναι ένα όμορφο αίσθημα. Ο σκνηρός άνθρωπος είναι αξιαγάπητος, ηδυσπαθής, προσκαλώντας κάποιον να ξαπλώσει και να χαλαρώσει, να περάσει τη μέρα ξαπλωμένος σε ένα λιβάδι με αγριολούλουδα, σε μια ήρεμη αγκαλιά, καθώς το καλοκαιρινό αεράκι θροίξει πάνω από το δέρμα, προκαλώντας ένα ήσυχο γέλιο και ψιθύρους πάθους. Όμως, όσο όμορφο κι αν είναι αυτό, υπάρχουν πολύ περισσότερα στη ζωή.

Αυτοί που είναι ακόμα παγιδευμένοι στην ταλαιπωρία της δουλειάς, πρέπει να ενθαρρυνθούν να είναι σκνηροί-καθώς και αλαφροχέρηδες -γιατί αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο οι εργαζόμενοι μπορούν να κάνουν βήματα προς την καταστροφή της εργασίας. Συνδυασμένοι με σαμποτάζ, μπορούν να είναι αρκετά αποτελεσματικοί. Αλλά, για αυτούς που έχουν αποδράσει από δουλειές, η δραστήρια ευχαρίστηση είναι απαραίτητη για την επίθεση στον κόσμο της εργασίας.

Εδώ είναι που πολύ συχνά αποτυγχάνω. Έχω αφήσει τις ανησυχίες για την επιβίωση μου να με κρατήσουν από την πλήρη ενεργή απόλαυση της ζωής, μιας απόλαυσης γεμάτη ρίσκα και πιθανές ενοχλήσεις. Αλλά, στο σημερινό κόσμο, η άνεση και η ασφάλεια είναι ανάμεσα στους χειρότερους εχθρούς του ατόμου, αφού το αποτρέπουν από το να ζήσει τη ζωή του στο έπακρο. Ο αριθμός των ανθρώπων "ρουφηγμένων" στην εργασία και στον κόσμο της πληρωμής, για χάρη της άνεσης και της ασφάλειας -ανθρώπων που θεωρητικά αντιπίθεντο σε αυτόν τον κόσμο- είναι τεράστιος.

Έχω γνωρίσει παρά πολλούς που λένε ότι θέλουν να καταστρέψουν τούτο τον κόσμο, αλλά, παρόλα αυτά, επιλέγουν να παντρευτούν, να ταχτοποιηθούν, να αποκτήσουν μια σταθερή δουλειά, να πάρουν ένα σπίτι με δάνειο, να ζουν με χρέη... Και σε πρακτικό επίπεδο, η στάση τους απέναντι σε αυτούς που αρνούνται να υποκύψουν στην ασφάλεια που σε υποδουλώνει, είναι επηρεασμένη από αυτές τις επιλογές. Πρόσφατα, σκέφτηκα να απομακρυνθώ στις περιπλανήσεις μου και να πάω όπου με πηγαίνουν οι επιθυμίες μου, χωρίς να λαμβάνω υπόψη το εισόδημα μου, βάζοντας τις ανάγκες μου σε μια πιο άμεση βάση. Μια τέτοια απόφαση θα μου άφηνε ακόμα μήνες από εγγυημένα έσοδα. Αλλά, η σκέψη του τέλους αυτού του εισοδήματος, δε θα ήταν πλέον μια ανησυχία να με προκαλεί, ώστε να χρονομετρήσω τις περιπέτειες μου, με βάση τη γραφειοκρατία, για να διατηρήσω αυτό το εισόδημα. Θα προτιμούσα να είναι μια ενθάρρυνση, για να

ανακαλύψω νέους τρόπους, για να καλύπτω τις ανάγκες μου και να δημιουργώ τις απολαύσεις μου -μέθοδοι οι οποίες ταυτόχρονα θα επέκτειναν τη διάρκεια του εισοδήματός μου και θα με βοηθούσαν να βρω τρόπους να ζήσω χωρίς αυτό ξανά. Μπορεί να φταίει που καμία φορά βρίσκω τον εαυτό μου αναγκασμένο να καταφεύγει σε μια προσωρινή δουλειά... αλλά ακόμα και αυτό θα ήταν πιο πολύ στο χέρι μου από ότι η κυβερνητική γραφειοκρατία και οι συνεχείς απαιτήσεις της για τις ίδιες πληροφορίες ξανά και ξανά.

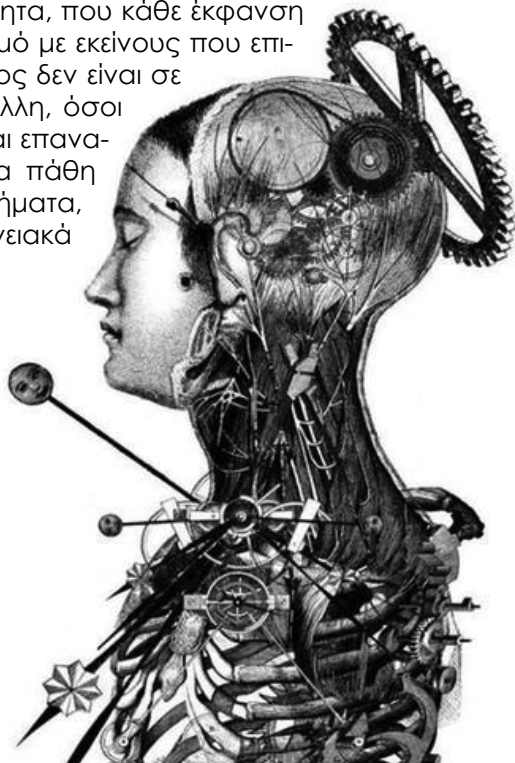
Το να είσαι ένας άστεγος περιπλανώμενος στη γη-συνήθως απαλλαγμένος από δουλειά, περιστασιακά πατώντας σταφύλια στο ένα μέρος, μαζεύοντας μπρόκολα στο άλλο, βοηθώντας να κατασκευαστεί κάτι κάπου αλλού-ή καλύτερα, κλέβοντας και αποταμιεύοντας σε μια πιο παράνομη χροιά-για να αποκτήσει κανείς τα ελάχιστα ψιλά που χρειάζεται... Αυτό δεν θα ενθάρρυνε τη μεγαλύτερη τόλμη και αυτάρκεια;

Όταν ξέρω ότι δεν έχω τίποτα να χάσω-και τα πάντα να ευχαριστηθώ-τι μεγάλη πρόκληση να τολμήσω, να υπερβάλλω, να σπαταλήσω!

Και σε αυτό, οι μεγαλύτερες σπαταλημένες υπάρξεις- μια επαναστατική ζωή! Από πάντα ήμουν ονειροπόλος, αλλά -όσο δύσκολο και αν είναι -προσπαθώ να κρατώ τουλάχιστον το ένα πόδι στο έδαφος, όπως βαδίζω στον κόσμο... Όχι για να είμαι ρεαλιστής -ρεαλισμός σημαίνει αποδοχή και μόχθος, να ζω με την παρούσα πραγματικότητα. (Πέραν του ότι, με το να επιμένουν να κρατάνε σταθερά και τα δυο πόδια στο έδαφος, οι ρεαλιστές έχουν χάσει την ικανότητα τους να περπατάνε, ποσό μάλλον να δρασκελίζουν). Όχι, προσπαθώ να δημιουργήσω τρόπους να ζήσω, όπως επιθυμώ, εδώ και τώρα -προσπαθώ, αλλά πολύ συχνά με μίση καρδιά. Η έλλειψη θάρρους που με κρατάει πίσω, που με αφήνει με το ένα πόδι λασπωμένο στο βούρκο της απλής επιβίωσης. Και αυτό, φίλοι μου, είναι όντως επικίνδυνο, μια κινούμενη άμμος, που μπορεί να τραβήξει κάποιον τόσο ξαφνικά και φοβισμένα, που θα το καταλάβει μόνο όταν θα είναι πολύ αργά, όταν η υγρή άμμος τρέχει στα ρουθούνια του, στραγγαλίζοντας την τελευταία σπίθα ζωής του πνιγόμενου εαυτού του.

Τρελοί Δημιουργοί

Θάβουμε τους εαυτούς μας στις μικροπρέπειες, στις λεπτομέρειες, στην "ουσία" των πάντων. Είναι όμως αναγκαίο; Δε χωρά αμφιβολία, πως δεν είναι αυτός ο πυρήνας της ζωής, η δράση σε αυτό τον κόσμο. Η απασχόληση, τα χιλιάδες έργα χωρίς νόημα, τα περιοδικά, τα φυλλάδια, τα ανιαρά έγγραφα, τα γραπτά δίχως προοπτική για αλληλεπίδραση με πάθος και ένταση- αυτή δεν είναι η ζωή. Η εσκεμμένη δημιουργικότητα είναι επικίνδυνη, τα πάθη πέρα από το αναμενόμενο, γίνονται τερατώδη και τρελά, μεθυσμένα με τον εαυτό τους ή με αυτούς που αγαπούν. Σκόπιμα μετέτρεψα τις έλξεις μου σε πάθη, αναζητώντας την ένταση και τη φωτιά, ειδικά στις σχέσεις. Όμως, αυτό μπορεί να τραβήξει πέρα από τις προσδοκίες κάποιου, στην πιο τρελή από τους τρελούς εραστές, σε μια εμμονή που κατατρώει τις σκέψεις του. Όταν συμβαίνει αυτό δεν είναι δυνατόν οι πράξεις να μη συναντήσουν τα πάθη. Πώς θα μπορούσε κανείς να φανταστεί, πως τα πιο πεζά έργα θα κατάφερναν να συνεχίσουν δίχως να έρθουν αντιμέτωπα με μια τρικυμία και να την ξεπεράσουν; Οριοθετούνται τόσο εύκολα οι πραγματικές ζωές; Τα πράγματα δε λειτουργούν με αυτόν τον τρόπο- τουλάχιστον όχι ανάμεσα σε εκείνους που επιθυμούν να είναι οι δημιουργοί της δικής τους ζωής. Εδώ η ζωή μετατρέπεται σε μια ολότητα, που κάθε έκφανση της αντανακλά το δημιουργό σε συνδυασμό με εκείνους που επιλέγουν να δημιουργήσουν. Αυτός ο δρόμος δεν είναι σε καμία περίπτωση εύκολος. Μα από την άλλη, όσοι αναζητούν το εύκολο δεν επιλέγουν να είναι επαναστάτες. Επιλέγουν να χαλιναγωγήσουν τα πάθη τους, να τα εξημερώσουν. Απλά συναισθήματα, ορισμένα από ευχετήριες κάρτες και οικογενειακά άλμπουμ.

Όνειρα στο πρόσωπο της ληλασίας: (σκέψεις πάνω στην ουτοπία)

(Από το συγκεκριμένο κείμενο έχουν αφαιρεθεί ορισμένα κομμάτια, λόγω του ότι η μετάφραση δενμπορούσε να αντικατοπτρίσει το νόημα).

-1-

Ένας κατεστραμμένος κόσμος... αυτό είναι το μόνο που προσέφερε και προσφέρει το κεφάλαιο, αλλά τώρα δεν μπορεί να το κρύψει καν πίσω από τη φαινομενική αφθονία των αγαθών. Ο κόσμος καταρρέει, ενώ μετατρέπεται σε ένα τεράστιο δηλητηριώδες σουπερ μαρκετ. Η απελπισία "ανθίζει" σε όλες τις εκφάνσεις της και δρα με τρόπους που ενισχύουν τη σημερινή τάξη πραγμάτων. Τα οράματα για καταστροφή, τα όνειρα των απελπισμένων, αντικαθιστούν την επιθυμία για κοινωνική επανάσταση. Αν η χαρά δεν είναι δική μας, αν η πραγμάτωση μιας εξέγερσης είναι πέρα από τις δυνατότητες μας, τουλάχιστον μπορούμε να φανταζόμαστε την κατάρρευση της δυστυχίας μας, ακόμα κι αν χρειάζεται να εξαφανιστούμε μαζί της. Έτσι, το όνειρο κάποιων δεν είναι τίποτα περισσότερο από την πεποίθηση ότι αυτή η θλιβερή προοπτική είναι η μόνη δυνατότητα, μιας και οποιαδήποτε άλλη είναι απλώς μια παραλλαγή της παρούσας κατάστασης και φαντάζει πολύ χειρότερη.

Μα η χειρότερη πτυχή της απόγνωσης μας είναι η εξασθένιση της φαντασίας μας, ο θάνατος κάθε ουτοπικού ονείρου, που στηρίζεται σε μια αντίληψη, που θέτει το ερώτημα για το πώς συνεχίζουμε την παρούσα ύπαρξη. Βέβαια, σε αυτό το σημείο το μίσος μας για το υπάρχον απαιτεί τη δύναμη των ονείρων, την επιθυμία του ουτοπικού ταξιδιού, που αντιτίθεται σε οποιοδήποτε ουτοπικό πρόγραμμα, πείραμα και απορρίπτει κάθε σύστημα και κάθε καθεστώς.

Το κεφάλαιο μπορεί να μας παρέχει την τελική λύση. Μα οι τελικές λύσεις, φέρνουν μονάχα το θάνατο. Η ζωή είναι μια συνεχής ερώτηση, ένα αέναο πείραμα, μια εξερεύνηση. Έτσι, όσο τα πάντα καταρρέουν γύρω μας, εμείς δεν μπορούμε να ακολουθήσουμε το παράδειγμα τους, αφήνοντας τα όνειρα μας να πνιγούν στη μιζέρια του ρεαλισμού, του πραγματισμού και της χρησιμότητας. Τώρα, περισσότερο από ποτέ, χρειάζεται να αρπάξουμε την υπέροχη δύναμη των αδύνατων ονείρων, που εκφράζονται μέσα από τις σφοδρότερες αντάρτικες αξίες, μέσα από την άρνηση του συμβιβασμού, με την πληρότητα που προσφέρει το πάθος. Όχι από επιθυμία για καθαρότητα (που είναι πάντα μια ψευδαισθησιση), αλλά από τη συνειδητοποίηση πως το όνειρο για ελευθερία μπορεί να γίνει αντιληπτό μέσα από αυτήν, ότι τα όνειρα μιας γεμάτης ζωής μπορούν να γίνουν αντιληπτά βιώνοντας το δικό μας αγώνα στο εδώ και στο τώρα, δίχως θέληση για συμβιβασμό με την κυριαρχία. Η ληλασία μας περιτριγυρίζει, μα οι ζωές μας δεν πρέπει να καθοριστούν από αυτή. Αυτό που πρέπει να κάνουμε, είναι να συνεχίσουμε να ονειρευόμαστε και να μετατρέπουμε τα όνειρα μας σε αφορμές για εξεγέρσεις.

-2-

Είναι ξεκάθαρο ότι ζούμε σε έναν κόσμο που κινείται όλο και περισσότερο προς τη φρίκη και τη μιζέρια. Μερικές φορές στο όνομα σπουδαίων ιδανικών, όλο και πιο συχνά σήμερα, στο όνομα της γυμνής εξουσίας, οι κυρίαρχοι αυτού του κόσμου ακολουθούν πολιτικές που ομοιογενοποιούν και εξαθλιώνουν την ύπαρξη, σπέρνοντας παντού την καταστροφή. Μα αυτό δεν είναι κάτι καινούριο.

Ο Κολόμβος ξεκίνησε αυτή τη διαδικασία (ενώ ήταν ήδη σε εξέλιξη στην Ευρώπη), όταν έφερε μια θρησκεία που εξυμνούσε το θάνατο και μια οικονομία με ακόρεστη όρεξη, η οποία κατέτρωγε τα πάντα στο πέρασμα της, παράγοντας σκατά, σε έναν κόσμο που άνοιξε με την ανθρώπινη ζωή, όπως τα άγνωστα φυτά και ζώα της Ευρώπης. Έτσι, μια κατ' ευφημισμό διαδικασία, που ονομάζεται αποικιοκρατία, για την ακρίβεια γενοκτονία, ξεκίνησε να εξαπλώνεται σε ολόκληρο τον κόσμο. Σφαγιάζοντας και εξανδραποδίζοντας ανθρώπους, απαγάγοντας έγχρωμους Αφρικανούς, ώστε να τους υποδουλώσει στην Αμερική. Κι όλα αυτά, αφού είχε στερήσει τους αγρότες της Ευρώπης εξωθώντας τους στην ένδεια και στην επιβίωση με κάθε μέσο. Αυτή η διαδικασία στέρησης αναπτύχθηκε σε τέτοιο βαθμό, που τώρα η γλώσσα υποβαθμίζεται και συχνά φαίνεται να μη μας ανήκουν οι ίδιες μας οι σκέψεις.

Οι κυρίαρχοι αυτού του κόσμου υποστηρίζουν πως δε γίνεται να γυρίσουμε πίσω. Κι έχουν δίκιο όσο προχωρούν. Δεν μπορούμε. Ο κόσμος έχει αλλάξει πολύ, το ίδιο και εμείς. Όμως, το γεγονός ότι δε μπορούμε να επαναφέρουμε την παρελθούσα κατάσταση δε σημαίνει πως πρέπει να προχωρήσουμε μπροστά. Εάν το μονοπάτι που βαδίζουμε οδηγεί στη θολούρα και στον άψυχο τρόπο ή εάν είναι μπλοκαρισμένο, τότε πρέπει να πάμε αλλού, στον άγνωστο δρόμο της εξέγερσης, του ουτοπικού ονείρου. Αν ο Κολόμβος συνέβαλλε στο να σφυρηλατηθεί ένα μονοπάτι που σημαίνει μιζέρια σε ολόκληρη την ανθρωπότητα, τότε πρέπει να ξεφύγουμε τελείως από τα τετριμμένα και να βαδίσουμε προς το θαυμάσιο κόσμο του άγριου, των αχαρτογράφητων επιθυμιών.

-3-

Η ποίηση της αληθινής ουτοπίας κείτεται στην καρδιά του πόθου. Είναι σε πόλεμο με τις σκευωρίες που χαρακτηρίζουν κάθε στιγμή της ζωής μας. Το όνειρο ενός γραφειοκράτη για τον παράδεισο, όπου όλα είναι στην εντέλεια και τίποτα δεν είναι ανθρώπινο, όπου ο έρωτας ξεχνιέται και τα όνειρα αγνοούνται... Αυτό είναι ο χειρότερος εχθρός της ποίησης.

-4-

Είμαστε οι ουτοπιστές με τα πύρινα μάτια, αυτοί που τα πάθη τους δεν έχουν υπομονή, αυτοί που οι καρδιές τους φλέγονται τόσο πολύ που τα μάτια τους γεμίζουν φλόγες τρέλας. Της τρέλας, της ουτοπίας και της αγάπης, που δεν έχουν διαχωριστεί από τον πόθο. Έχει περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που χόρεψα γυμνός σε έναν άγριο λόφο, μαζί με άλλους ονειροπόλους, πηδώντας για να φιλήσουμε το φεγγάρι.

Εδώ έγκειται η διαφορά μεταξύ των ουτοπιών: Αυτές των ονείρων, λάμπουν στις στιγμές που πυροδοτούν την επανάσταση, που μας παρασέρνουν προς την εξέγερση. Αυτές των μηχανοραφιών, ποτέ δεν παρουσιάζονται στο παρόν, παρά μόνο με τη μορφή ολοκαυτωμάτων και γενοκτονιών, τους άγριους πο-

λέμους των αληθινά πιστών. Τα σχέδια πρέπει να αποβάλλουν το απρόβλεπτο. Τα όνειρα, αντιθέτως, εξαρτώνται από το απρόσμενο και κατ' επέκταση από το πάθος της αγάπης, την ερωτική σπίθα του πόθου.

-5-

Μια μέρα θα βρούμε το όνειρο μας και δε θα είναι η Εδέμ, αλλά ένα ταξίδι σε άγνωστος τόπους.

-6-

Είναι ευχάριστα παράδοξο, πως οι ονειροπόλοι ουτοπιστές συχνά κατηγορούνται από εκείνους τους "ουτοπιστές" που λειτουργούν με φόρμες, πως είναι αρνητικοί- πάντα κριτικάρουν, χωρίς να κάνουν θετικές προτάσεις-. Τέτοιου είδους κατηγορίες εκσφενδονίζονται στους αναρχικούς, στους σουρεαλιστές, τους ελευθεριακούς και σε πολλούς ακόμη. Όταν, όμως, οι ζωηροί ονειροπόλοι διαλέγουν να γίνουν σκαιοί, η σκαιοότητα τους χάνεται στην κριτική των ονείρων. Αυτό δεν αποτελεί ατύχημα. Εάν κάποιος αρνείται κάθε μορφή ιεραρχίας, πολιτισμού, εκπροσώπησης, τότε δε μπορεί να παρουσιάσει ένα ολοκληρωμένο σχέδιο για τον κόσμο που επιθυμεί. Πρόκειται για έναν κόσμο που θα μεταλλάσσεται κάθε στιγμή ανάλογα με τις επιθυμίες, τις ανάγκες και τις φιλοδοξίες των ατόμων που τον απαρτίζουν. Αλληλεπιδρώντας ελεύθερα όταν τους ενώνει ο έρωτας ή το κοινό ενδιαφέρον. Βαδίζοντας σε διαφορετικά μονοπάτια όταν οι επιθυμίες τους έρχονται σε σύγκρουση. Δεν επρόκειτο για κάποιο παράδεισο, μα για ένα συνεχές περιπετειώδες ταξίδι, δίχως τέλος, γεμάτο πάθη και μίση, χαρές και λύπες, ισχυρές συγκρούσεις και ουσιαστικές επαφές. Και όσοι προσπαθούν να επιβάλλουν το όραμα ενός τέλει κόσμου, ενός επίγειου παραδείσου, όποιοι επιβάλλουν ένα προδιαγεγραμμένο τέλος στο ταξίδι, είναι εχθροί μου. Εχθροί, όπως είναι τα κέντρα του πολιτισμού, που υψώνουν εμπόδια σε αυτή μου τη διαδρομή. Έτσι, πράγματι, όπως οι ονειροπόλοι ουτοπιστές, είμαι κι εγώ ένας μέγας αρνητής -αναζητώ την καταστροφή κάθε εμποδίου στο υπέροχο ταξίδι της ελεύθερης ύπαρξης.

Το παρόν έντυπο τυπώθηκε
απο την τυπογραφική κολεκτίβα **DRUCK!**
druck@espiv.net

ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΝΗΣΗ
a.ekdoseis@riseup.net